

ВОЛОДИМИР
ЄШКІЛЕВ

ФАРЕНГО

ГНІЗДО

CF FOLIO

Володимир Львович Єшкілев

Гніздо

Серія «Сучасна гостросюжетна проза»

Серія «Фаренго», книга 2

предоставлено правообладателями

http://www.litres.ru/pages/biblio_book/?art=38572434

*Володимир Єшкілев «Гніздо». Роман у двох частинах, другий з циклу «Фаренго». Літературно-художнє видання: Фоліо; Харків; 2018
ISBN 978-966-03-8084-4*

Анотація

В другій книзі епопеї «Фаренго» «Гніздо» гібридна гра могутніх сил переходить у відкриту війну. І перемога в ній криється не у простуватій солдатській стійкості і не в технічній перевазі. Для перемоги потрібно знайти гніздо, а доки воно не знайдене, наповзатиме темрява. І буде піднятий пил на мертвих планетах, і всі очевидності та розрахунки будуть піддані сумнівам, і в химерних місцях знайдуться не лише сліди негасимої ненависті... А поки йдуть пошуки і руйнуються репутації, серед космічного металолому згасає кохання двох подружок і народжується політична інтрига.

Содержание

Частина I	4
1	4
2	12
3	26
4	34
5	38
6	50
7	58
8	66
9	87
10	97
11	106
12	126
13	134
Конец ознакомительного фрагмента.	147

Володимир Єшкілев

Гніздо

Частина I

Ціловані вогнем

1

**Карантинна станція «Манджу-II» на
орбіті планети Сельви (ЗКВ106:2), в
системі зірки Ахернар (Альфа Елідана)**

26 квадрарія 417 року Ери Відновлення

З висоти вісімсот кілометрів вирва північного полярного урагану здавалась капелюхом велетенського старого гриба. Ураган бушував на Сельві вже кілька століть. Його брат-близнюк – такий самий нестихаючий атмосферний вихор – кружляв над південним полюсом планети. Штормові вітри

від полярних ураганів спускалися аж до шістдесятих широт планети, а каравани хмар, народжені вихорами, іноді добігали до екватора. Вони несли до тропіків холодні дощі, які проливалися над неозорими болотами, що оточували Озеро Кларта і живили вологою екваторіальні джунглі, яким планета була забов'язана своєю загальноприйнятою назвою. Першопрохідці назвали її Аль-Крансом, намагаючись таким чином увічнити ім'я капітана, корабель якого першим досягнув системи Ахернара. Проте та первісна назва не прижилася. Тепер ім'ям героя-зорельотника називалися лише найвищі на Сельві гори. За лічені хвилини їхні хребти і вулканічні кальдери мали з'явитись на оглядових екранах карантинної станції.

Ксенобіологові Зак-Заку це видовище вже набридло. Коли сім стандартних років тому, після закінчення університету, він прибув сюди для проходження практики, панорама тридцятикілометрових кам'яних списів, оточених перламутровими комірами хмар, зачаровувала й навіть наснажувала до писання віршів. Тоді він навмисно приходив до оглядового екрана та спостерігав за вершинами Аль-Крансу з орбітальної висоти. Наближені приладами, вони знову й знову насувалися на нього – величні і небезпечні. Якби тоді хтось сказав Зак-Закові, що він насолоджуватиметься цим видовищем довше кількох місяців, що його сельвійська практика перетвориться спочатку на постійну роботу, потім на глухий кут його кар'єри й, зрештою, на прокляття, він, радше за все,

розсміявся б.

Зак-Зак почув за спиною кроки.

– Вони висловили бажання з тобою поспілкуватися, – в голосі Норти він відчув суміш зацікавлення і легкої заздрості. Після років спільного мешкання в тісному просторі станції він добре вивчив тутешніх старожилів й навчився розпізнавати складові їхніх емоційних коктейлів.

– Ти їх вже бачила? – він знав, що Норта так само відчуває його неспокій, і не намагався його приховати.

– Так, – жінка кінчиками пальців торкнулась його плеча; її обличчя спохмурніло.

Зак-Зак спіймав себе на тому, що вияв її почуттів – дружній доторк – викликає в нього роздратування. Навіть якщо цей вияв щирий. «Невдаха співчуває невдасі», – констатував він і запитав у Норти:

– Вони напевно вміють читати думки?

– Я нічого такого не відчула.

– Авжеж...

Цієї миті офіційний сигнал виклику досягнув його внутрішнього комунікатора. Диспетчер карантинної станції запропонував ксенобіологові другого кваліфікаційного класу Циланові Зак-Заку пройти до кімнати номер дванадцять у дослідницькому блоці «С» для співбесіди з повноважними представницями планети Піфії. Ксенобіолог подумки підтвердив, що отримав запрошення. Ментальний сенсор комунікатора вловив його думку-згоду, перетворив її на сло-

воформу і відправив диспетчерові. Норта посміхнулась Заку на знак підтримки. Він змусив себе відповісти доречним розтягуванням лицевих м'язів.

Вже входячи до осьового коридору блоку «С», Зак-Зак подумки зауважив, що за всі сім років роботи на Сельві він ніколи не був у дванадцятій кімнаті дослідницької частини станції «Манджу-П». Хоча кімната знаходилась поряд з лабораторією, якою він керував, та з боксами, де зберігались біологічні матеріали, зібрані експедиціями на поверхні планети. Бувало, що за стандартний день¹ він десятки разів проходив повз дванадцятую кімнату. Її вхідний люк перекреслювала діагональна яскраво-червона смуга. Вона попереджала, що дана частина залюдненого простору станції належить до виключної компетенції імперської Служби Запобігання. З нею контактували науковці-керівники, котрі мали вищі від Зак-Закових кваліфікаційні категорії і допуски. Й не можна було сказати, щоби така відстороненість від справ таємної канцелярії сильно засмучувала ксенобіолога.

Він на мить зупинився перед люком з червоною смугою, потім торкнувся сенсора – і захисна мембрана зникла. Кімната за нею виявилась суцільною «червоною зоною». Себто приміщенням, захищеним силовими полями від усіх видів прослуховування і ментальних впливів. Ксенобіолог бував у

---

¹ *Стандартний день* відповідає одному обертові навколо вісі планети Землі (ОКА01:3).

подібних приміщеннях перед університетськими випускними іспитами. Тоді вербувальники Зоряного Флоту проводили з ним довгі виснажливі співбесіди. Він ледве відбився від контракту з військовими. Спогади, які виринули з його пам'яті на порозі «червоної зони», не були приємними.

З низької канапи назустріч Зак-Заку підвелася струнка жінка з вузьким обличчям і блакитно-сірими очима. Ще одна представниця планети Піфії, майже дівчинка, не відривала очей від панелі оглядового екрана, де вже можна було роздивитись вершини скель-хмарочосів Аль-Кранса, відомих сельвістам під назвою Мечів Творіння. Юна піфійка граційно обернулася в бік гостя «червоної зони» й привітала його легким нахилом голови. Сіро-сріблясті комбінезони представниць Планети Жінок здалися Зак-Закові невиразними і простацькими, подібними до уніформи станційних службовців.

«Ось тобі й славнозвісні піфійські відьми!» – подумав ксенобіолог, який очікував побачити горбоносих стариць у червоних мантіях, прикрашених діадемами і золотими ланцюгами. Саме так зображали піфійських Знаючих у тих історичних і пригодницьких серіалах, які виробляли симуляторні студії на Випереджаючих планетах.

- Вітаємо тебе, докторе Зак-Зак! – мовила старша.
- Можна просто Зак, – дозволив ксенобіолог, шукаючи, де б присісти.
- Ти здивований нашим запрошенням? – запитала молод-

ша, вказуючи Закові на крісло, яке наче вирросло з підлоги.
– Сідай, у нас буде довга розмова.

– На цій станції є вчені, відомі в провідних університетах Землі й Аврелії, люди з науковими іменами і титулами. Я так подумав: невже представниці Планети Жінок подолали десятки парсеків заради бесіди з пересічним ксенобіологом, який за сім років допрацював лише до допуску «В»?

– Ти вважаєш себе невдахою? – запитала молодша.

– Почекай ставити запитання, Ді, – зупинила її старша піфійка. – Ми навіть не назвали себе, а це неввічливо. Мене, докторе, звати Преподобна сестра Сайкс, а мою колегу – сестра Дімера.

– Можна «Ді», – посміхнулась Дімера. Посмішка раптово змінила її обличчя. Воно стало відкрито-дитячим, готовим будь-якої миті й до веселого сміху, й до сліз. Так принаймні здалося ксенобіологові. Він сказав:

– Приємно познайомитися. Я не вважаю себе невдахою, сестро Ді. Я й є найсправжнісінький невдаха.

– ..?

– Я, Преподобні сестри, є одним із тих нещасних учених, які повстають проти усталеної думки наукової громади і не мають достатньо доказів, щоби належно відстояти своє переконання. Відповідно, наукова громада дякує таким, як я, загальним невизнанням і кпинами. А психологи підходять до мене й до таких, як я, зі стурбованим виглядом і кажуть: «Колего такий-то, у вас на цьому тижні знову зафіксована

депресивна графіка емоційної матриці». Якщо таких учених не вважати за невдах, то за кого? За проклятих?

– Але ж ти на цій станції завідуєш цілою лабораторією, – зауважила Преподобна Сайкс.

– Тут, на Сельві, це скоріше нагадує завідування орбітальним складом біологічних матеріалів. Складування, сортування і зберігання взірців перед відправкою до наукових центрів Випереджаючих планет. Справжні корифеї сельвістики і керівники наукових шкіл очолюють експедиції і польові кампуси на поверхні планети. Я ж, якщо це, звісно, вас цікавить, не сходив на поверхню вже два стандартних роки. Моя наукова тема практично закрита. Зрозуміло, офіційно її ніхто не закривав. Просто її не внесли до щорічного переліку заявок на ресурсне забезпечення. Ну й в усьому іншому також – повний ігнор інакомислячого ксенобіолога Зак-Зака.

– Тутешні «наукові боги» не вірять в існування чілімби? – чи то запитала, чи то ствердила Ді і, як здалося ксенобіологові, трішки почервоніла. Зак спіймав себе на тому, що йому коштує зусиль відірвати погляд від її величезних аквамаринових очей. Він припустив, що така його поведінка є неправильною, що старша за рангом і віком Сайкс може образитись на такий прояв неуваги, й примусив себе дивитись на чільну піфійку. Та зустріла його погляд. Очі Сайкс вже втратили той блакитний відблиск, котрий Зак зауважив першої миті їхнього знайомства. Тепер у них застигла незворушна і мерхна світло-сіра безмежність.

– Ми, сестри, кажемо «чулімба», – уточнив ксенобіолог.

– Через «у».

– То вони не вірять, що вона існує? – обличчям Преподобної ковзнула тінь, яку Зак прийняв за холодну посмішку.

– Не вважають за потрібне повірити у те, що не вписується в звичні схеми та уявлення. А ви?

– Ми? – не зрозуміла Ді.

– Ви в неї вірите?

– Ми знаємо, що ця істота колись жила на Сельві, – мовила Преподобна Сайкс. – Й не виключаємо того, що й досі там живе.

Кампус експедиції доктора Гурако

Рашпильне Плато в горах Аль-Кранц, планета Сельва (ЗКВ106:2), в системі зірки Ахернар (Альфа Еридана)

25 квалдрарія 417 року Ери Відновлення

– Лейтенанте, ми працюємо за чітко вивіреном і затвердженим планом. Ми не можемо отак, за першою вимогою – з гірки до дірки – виконувати ваші забаганки, не можемо, – доктор Гурако робив вигляд, що зображення на тривимірному демонстраторі цікавить його набагато більше, аніж візит офіцера Служби Запобігання.

– Докторе, я, у даних обставинах, представляю не свою персону, а імперський уряд. І те, що ви називаєте «забаганками», насправді є розпорядженням координатора управління «D»² моєї Служби адмірала Девера. Дозволю собі нагадати

---

² Управління «D» – підрозділ Служби Запобігання, який забезпечує захист зем-

вам, док, що ця ваша наукова база, – офіцер обвів поглядом біло-сріблясті панелі дослідницького модуля, – фінансується Авреліанським університетом лише на чверть, а на три чверті – саме управлінням «D». Хіба вас про це не інформували?

– Інформували, інформували... – Гурако вимкнув демонстратор. – Але ж той ваш адмірал міг узгодити свій наказ з Вченою радою університету. Вони йому, я так думаю, не відмовили б. Навіть не думаю, а цілком впевнений.

– По-перше, док, не наказ, а розпорядження. А по-друге: тема засекречена допуском «чотири А», і ваш університет зможе отримати інформацію про неї лише з дозволу найвищого імперського керівництва. Й ще одне, док... Сюди з Піфії прибула сама Преподобна Сайкс, наближена радниця імператора. А можливо, не лише радниця... Ви мене розумієте, док?

– Якщо чесно, лейтенанте, то не дуже, – в очах начальника гірського кампуса офіцер зауважив непідробну розгубленість. – Якась піфійка, радниця імператора... На Сельві вже сто років не було ніяких піфійок. Ані звичайних, ані преподобних. При чім тут піфійки? І що я маю про них розуміти?

– Я не володію всією інформацією, проте, здається, ініціатива щодо позапланового обстеження північних печер Ронго виходить безпосередньо від найвищих кіл Ієрархії Піфії. Це неофіційна інформація, док. Неофіційна і секретна. Ви

ключно для обмеженого кола персон. Для персон з високими спеціальними допусками. Моє керівництво вважає, що вам доречно знати причини дослідницької активності.

– А-а, он воно що... – Гурако похитав головою, ніби відганяючи застарілу втому. – Дякую за довіру, офіцере. Себто не вам особисто дякую, а... Ну, ви зрозуміли... Тепер все стає на свої місця. А ми тут, на базі, вже вирішили, що це все замутив отой на всю голову хворий Зак-Зак.

– Хто?

– Та є один такий ксенобіолог-ентузіаст. Дивно, що ви про нього не чули. Років зо п'ять тому він тут усіх підірвав на пошуки фантастичної істоти, яка нібито живе в гірських печерах. Він наслухався місцевих казок і прив'язав їх до однієї непевної знахідки. Знаєте, є любителі зносити все до одної купи. Зак-Зак якраз і є таким любителем сумнівних екстраполяцій. З нічого намагався зліпити сенсацію і відволік від важливої роботи десятки людей. Але та його купа, кінець кінцем, розвалилась. Сенсації не вийшло. Як я, до речі, його і попереджав. Він ще має дякувати, що проти нього не висунули звинувачення у нецільовому використанні ресурсів. Деякі з моїх колег, правду кажучи, були настроєні дуже рішуче. Й це були не останні авторитети у сельвістиці. Далеко не останні. Але мені, лейтенанте, стало шкода того фантазера. Ми відправили його на орбітальну базу, подалі від дослідницьких кампусів... Між іншим, повчальна історія для починаючих науковців.

– Проте піфійки навіщось таки сюди прибули? Якби все це було тільки «розваленою купою», як ви кажете, то така поважна і повноважна особа, як Преподобна Сайкс, ніколи б...

– Піфійки, лейтенанте, також люди. І можуть, як усі ми, помилятись або ж, скажімо, захоплюватись яскравими гіпотезами. Ви зі мною не згодні?

– Я, правду кажучи, особисто ніколи не спілкувався з піфійками. Не мав такої приємності. Але мої старші колеги, які контактували з Преподобними сестрами, розповідали, що вони насправді володіють дивовижними вміннями і мають специфічні здібності. Такі, що перевищують здібності та вміння пересічних представників людської раси. Наприклад, вміють читати думки і телепатично спілкуватися поміж своїми на значній відстані. Може й не всі з них вміють, але такі високородні й посвячені, як ця Сайкс, радше за все насправді володіють телепатією.

– Сучасна імперська наука не підтримує містичних легенд про піфійських пророчиць.

– Зате імператор підтримує.

– Так, мені про це розповідали.

– А ми з вами – громадяни Імперії першої категорії і щиро любимо нашого монарха.

– Так, звісно, інакше і бути не може. Проте, як на мене, лейтенанте, його попередник у своєму обережному ставленні до так званих Знаючих з Піфії, мав-таки рацію. Імперія

вже бачила кількох правителів, які понад міру довіряли радницям, що володіють телепатією. Нічого доброго, як нам кажуть історики, з того не вийшло.

– Я вам щиро раджу, док, не критикувати дій чинного суверена у присутності офіцерів Служби Запобігання. До речі, моє звання не лейтенант, а прем'єр-лейтенант. Для вас, можливо, це дрібниця, але нас вчать, що критичні непорозуміння починаються саме з дрібниць.

– Навіть так... Гм... Гаразд, я вас зрозумів, – Гурако жестом запросив прем'єр-лейтенанта до виходу зі свого кабінету. – Ви казали, що хочете отримати дані про оптимальний маршрут до північних печер? Я тут вже зробив певні розпорядження... Я ж розумію, все розумію, що б ви там не думали про нас, вчених. А я знаю, що ви про нас думаєте. Дарма... Проте наразі це не важливо, – начальник кампусу ледь не за лікоть повів офіцера вузьким коридором. – Ходімо, офіцере, до лабораторного відсіку. Я познайомлю вас з нашим проводирем. Він в нас трошки специфічний у спілкуванні, але, мушу визнати, свою справу знає. Деякі з моїх співробітників забов'язані йому життям... І ще, – науковий керівник експедиції примружився, ніби від сліпучого сяйва. – Він клон. Я би навіть сказав, що він клон, що свідомий свого життєвого призначення. Своєї, так би мовити, клонської обраності.

«І справді, голомозий клон, – погодився з Гурако пре-

м'єр-лейтенант, побачивши проводиря експедиції. – Скоріше за все, тисяча триста шостої серії. Але ж і здоровенний клоняра, видно, що генетично заточений на лазіння горами і печерами. Колись з такими можна було по-простому. Але тепер лише на “ви” і з перепрошеннями. Он як він нахабно дивиться. Як там сказав док – “свідомий щодо свого призначення”? Напевне ще й член якоїсь підпільної секти... Все в Імперії сходить на пси».

– Доброго дня, – вголос мовив офіцер. – Я прем'єр-лейтенант Со Лай, офіцер Служби Запобігання. Доктор Гурако рекомендував вас як спеціаліста-проводиря.

– Угу, – буркнув клон.

– Що «угу»?

– Ти Со Лай, а я Протон. Проводир.

«Смішне ім'я. Але, треба визнати, що воно пасує до його тупої вухатої морди», – офіцер якомога приязніше посміхнувся клонові і мовив:

– Нам з вами, Протоне, треба вже тепер визначити оптимальний маршрут до північних печер хребта Ронго. Тих, які тягнуться від масиву Тарського до Маунт-Шилд. Потрібний маршрут зі всіма деталями. Його буде введено до навігаторів моїх бійців і роботів. За дві стандартних доби ви поведете туди спеціальну експедицію. Я очолюватиму загін супроводу.

– Що значить «спеціальна експедиція»?

– Дослідницька експедиція зі спеціальним завданням. Бу-

демо шукати рідкісну істоту. Рідкісного тутешнього ксеноморфа. Підемо до печер з важкими транспортними роботами і малим екскаватором на платформі «павука» шостої серії. Біля печер, там, де розлами пересікають стару кальдеру³ вулкана Ронго, до нас приєднаються науковці з орбітальної станції.

– Не вийде.

– Чому?

– Завтра сюди прийде хмарний фронт. Все плато буде в густому тумані. Тиждень, а може, й десять діб. Ті проходи в горах, якими ми йтимемо до кальдери, також будуть в тумані. Нічого не бачитимемо. В дихальних фільтрах буде багато вологи. У тумані погано розпилюються репеленти, якими відлякують звірів. Зовсім не хочуть розпилюватися. Нам буде важко відбиватись від хижаків. Люди загинуть. Треба чекати.

– Наскільки я знаю, в горах не так багато хижаків, як у болотах і джунглях. А мої хлопці, Протоне, давали собі раду і в джунглях. Там також бували густі тумани. Мій загін за два тижні не втратив жодного бійця. Всі вчені, яких ми охороняли, залишилися живими і неушкодженими... – він запнувся, раптом згадавши передостанній день, проведений ним у лісовій зоні Сельви. – Майже неушкодженими.

– Радий за вас. Я ходив джунглями. Тут справді менше

---

³ *Кальдера* – заглиблення на вершині вулкана, здебільшого круглої або овальної форми з крутими схилами.

хижаків, але вони більші, впертіші й сильніші за болотяних змії і ящерів. Швидко нападають, швидко відступають. Потім нападають ще й ще. Дуже-дуже вперті.

– Ми маємо бойових роботів охорони. Найсучасніших.

– Це мало допомагає.

– Роботи бачать в тумані, як ми у прозорому повітрі.

– Хижаки також.

– В роботів швидша реакція. І потужніша зброя.

– Лачари хитріші за роботів.

– Лачари – це такі хижі комахи?

– А хочете на них подивитися? – з-за перегородки вистромила голова чорношкірої дівчини з кумедною зачіскою. Її дрібні косички були складені у конструкцію, яка нагадала офіцерові решітку на вентиляційному отворі. На комірці її комбінезона виблискував жовтою емаллю значок авреліанської наукової корпорації.

– А можна? – він відразу проникся симпатією до молодшої вченої.

– Ходіть сюди, – запросила дівчина, розсуваючи панелі, що відмежовували закуток лабораторного відсіку.

Со Лай зайшов за перегородку. Там, у вузькій кабінці, стояв столик з приладами, а стіну перед ним займала чорна панель, яку прем'єр-лейтенант прийняв за оглядовий екран.

– Я Занга, ксенобіолог, – відрекомендувалась дівчина. – А вас, як я чула, звати Со Лай.

– Підслухувати недобре, Занго.

– Вибачте, але я не підслуховувала. Я ж не винна, що у ТЕКу⁴ важко зберегти приватність. Тут всі усе чують і всі усе знають. Тонкі стінки, маленькі приміщення, все скупчено й залюднено. А ваша розмова з Протоном була секретною, так?

– Покажи йому лачара, – клон зайшов до кабінки і присів на край столу. – Офіцер ніколи не бачив живого лачара. Офіцеру буде корисно його побачити.

– Як давно ви на Сельві? – запитала Занга, з відвертою зацікавленістю розглядаючи фігуру прем'єр-лейтенанта, вигідно підкреслену чорним підскафандровим комбінезоном, поверхнею якого зміїлися золотисті лінії терморегуляторів.

– Одинадцять місяців.

– Кажете, що вже були в експедиціях?

– Бував. На екваторі і в Дощовій долині.

– Ескортували вчених?

– Так. Ми охороняли ваших колег, Занго. Ксенобіологів, ксенопалеологів і ще різних-різних «ксено». Їм вдалось зробити цікаві відкриття.

– Тут, у горах, цікавіше. Майже кожного тижня ми знаходимо невідомих науці істот. «Ті-ді»⁵ тут також дуже допомагають. Ми дружимо з «ті-ді». Вам у нас сподобається.

– Можливо. Принаймні знатиму, хто такі лачари.

– Лачарами у нас прийнято називати хижаків *Dicrota*

---

⁴ ТЕК – тимчасовий експедиційний кампус.

⁵ «Ti-di» – сленгова назва бійця з управління «D» Служби Запобігання.

mesoccephali. Тип – інсектоподи, підтип – псевдохеліцеро-ві, клас – павукоподібні, загін – карноцефали, сімейство – дікроти. Дихають за допомогою трахеєподібних органів, отруйні. Броньові щитки, метасома і педіпальпи⁶ в них з ратину, надзвичайно міцні. Були випадки, коли лачари розривали покриття комбінезонів. Ми тепер вирізняємо кілька підсімейств лачарів – дікраноцефали, бутани та арахіни. Бутани – найспритніші, арахіни – найотруйніші.

– Дякую за інформацію, Занго. Проте «ті-ді», – він посміхнувся, демонструючи дівчині, що він не ображається на цю смішну назву, – намагаються не обтяжувати пам'ять зайвими подробицями. Ми знищуємо все, що проявляє ворожість або ж є потенційно небезпечним. Не питаючи імен і назв. Навіть якщо панцирі потвор складені з ратину і оргацину. А ви, вчені, потім вже розберетеся, хто з нейтралізованих нами об'єктів був бутаном, а хто не бутаном.

– А нас вчили, що ворога треба знати.

– Погоджуюсь. Але, повірте мені, від того, що я знатиму до якого підтипу та підсімейства належить вороже створіння, мої бойові вміння не зростуть.

– Це ви так думаєте, офіцере Со Лай.

– Ти забагато балакаєш, Занго, – зауважив клон.

– Бачите цю мембрану, – ксенобіолог показала на те, що Со Лай повважав екраном. – За нею знаходиться бокс з лача-

---

⁶ *Метасома* – хвостові сегменти лачара. *Педіпальпи* – хапальні клішні, подібні до клішнів скорпіонів.

рами-арахінами. З їхніми імаго, себто дорослими розвину-тими формами. Дивіться, офіцере, я роблю мембрану про-зорою.

Дівчина доторкнулася до чорної панелі, і перед очима прем'єр-лейтенанта розкрився яскраво освітлений простір, де рухалися великі багатоногі створіння. Щось середнє між броньованими павуками і богомолами. Один із лачарів, розчепірівши численні гострі відростки, блискавично стрибнув на мембрану, і Со Лай не втримався від інстинктивної активації зброї. Його м'язи звично напружились, і сенсор променевого пістолета вловив це напруження, як невисловлену команду. Променевик вистрибнув з поясного кронштейну і вклався цев'єм на долоню правої руки.

– Хороша реакція, – сказав Протон.

Со Лай подивився на клона і зауважив, що на його широкому обличчі немає й тіні іронії. Протон просто констатував, що у майбутнього начальника охорони експедиції швидка професійна реакція на недружні прояви місцевої фауни.

«Але лачар, чи як його там, все одно був швидшим, – мусив подумки визнати прем'єр-лейтенант, спостерігаючи, як решта створінь атакує мембрану, залишаючи на її поверхні жовтуваті смужки отрути. – З такої відстані я б не встиг його гарантовано нейтралізувати».

Планета Сельва

Витяг із сімнадцятого арпікранського видання

довідника «Населені планети»

Сельва (ЗКВ106:2, перша астрономічна назва Тішерет, піонерська назва Аль-Кранс) – друга планета зоряної системи зірки Ахернар (стародавня назва – Альфа Еридана). Маса 1,08 земної, орбітальний період 504 стандартні доби, ексцентриситет 0,038, діаметр 15 098 км, сила тяжіння 1,12 земної, кут нахилу екватора до лінії орбіти – 3 градуси, період обертання навколо осі – 26,7 стандартних години. Планета має чотири дрібні природні супутники астероїдного типу, найбільший з яких (розміри 15x12 км) отримав власну назву – Ваупату, на честь зорельота, який вперше доставив людей до системи Ахернару.

Планета була відкрита земними астрономами в ХХІ столітті ЕП⁷. Перший земний корабель «Ваупату» досягнув Сельви у 2265 році ЕП. Його капітан

---

⁷ ЕП – Ера Посланців. Її першим днем рахують 1 янцарія того року, який традиційно ввається роком народження Христа, а останнім днем – 31 десембрія 2316 року. 1 янцарія 2317 року почалася Ера Відновлення.

Усем Аль-Кранс першим із землян ступив на поверхню планети, яка тоді ще називалась Тішерет. Від найпершого відвідування до наступного минуло півстоліття, що пояснюється віддаленістю системи Ахернара від Сонця. В перші десятиліття Ери Відновлення планету дослідили комплексні наукові експедиції, а перші нечисленні колоністи з'явилися тут лише через два століття. Сельва завжди приваблювала ксенобіологів надзвичайно різноманітною флорою і фауною, рідкісною для позаземних планет кисневою атмосферою та унікальною біологічною історією. З іншого боку, специфічний клімат та агресивні форми життя надзвичайно ускладнили колонізацію планети. У 415 році на Сельві постійно мешкало усього 23 тисячі колоністів (включно з клонами) і лише шістьсот дев'яносто три з них є спадковими сельвійцями у третьому поколінні.

Атмосфера Сельви, як і атмосфера Землі, насичена киснем, частка якого складає 18%. Середня температура в екваторіальній зоні – 55 градусів Цельсія [...]

Полярні області закриті хмарними «капелюхами» гігантських атмосферних вихорів, які не припиняли свого руху за весь час спостережень. Температура на полюсах планети, завдяки постійній циркуляції атмосферних потоків, не опускається нижче точки замерзання води, тому Сельва не має полярних льодовиків. Ясне небо на Сельві – рідкість. На планеті практично цілодобово йде дощ. Більшу частину

поверхні Сельви займають мілкі болота, порослі різноманітною густою рослинністю – як тубільною, так і мутованими представниками земної флори. На Сельві багато озер. Найбільша відкрита водойма – розташоване поблизу екватора Озеро Кларта (перша назва – Море Черепах), його максимальна глибина – 160 метрів. Найвищі гори – вулканічний масив Аль-Кранс, його найвища вершина – Пік Сіорана (32 км над рівнем води в Озері Кларта) [...]

Аль-Кранс стоїть у центрі древнього вулканічного щита Юй-Лу діаметром більше трьох з половиною тисяч кілометрів. На цьому гігантському плато, піднесеному над болотами на висоту двох кілометрів, немає озер і заболочених западин. На щиті Юй-Лу бувають сухі сезони, рослинний і тваринний світ тут інший, ніж у болотних низинах. Юй-Лу пересікають сім великих річок. На їхніх берегах розташовані найбільші поселення землян. [...]

Столичним поселенням вважається Іллат, де знаходиться резиденція імперської адміністрації та єдиний повноцінний космопорт «Маконг А». [...]

Карантинна станція «Манджу-II» на орбіті планети Сельви (ЗКВ106:2), в системі зірки Ахернар (Альфа Еридана)

26 квадрарія 417 року Ери Відновлення

– Тобі, Заку, напевне відомо, що на Піфії колись мешкала гуманоїдна цивілізація? – на обличчя Преподобної Сайкс зійшов вираз ділової сконцентрованості.

– Так, на третьому курсі мене щось підштовхнуло записатися на спецкурс з піфіїстики. Викладачі нам показували знахідки ваших археологів. Кістяки вимерлих гуманоїдів, тривимірні моделі підземних споруд, реконструкції біосфери Піфії часів кліматичного максимуму. Надзвичайно цікаво з точки зору ксенопалеології. Особливо якщо ті древні гуманоїди дійсно були нашими предками. Я навіть серйозно подумував професійно зайнятися вашим світом, але ж на священну Планету Жінок чоловікам шлях закрито. Зміну статі, навіть тимчасову, лише заради цікавої наукової теми я також вважав (та й тепер вважаю) за надмірну жертву. Тому

між піфіїстикою і сельвістикою після третього курсу обрав останню. Погодьтеся, що не надто цікаво вивчати біологію планети, на поверхню якої ніколи не зможеш потрапити.

– Що саме тобі розповідали про причини загибелі гуманної цивілізації Піфії?

– Нам пояснили, що вони, ті піфійські гуманоїди, не змогли зупинити розширення льодовиків і переселилися на іншу планету, яку не вдалося знайти.

– Поки що не вдалося, – зауважила Ді.

– Звісно, поки що, – Зак охоче погодився з юною піфійкою.

– Те, що тобі розповідали, – лише частина правди, – повідомила Сайкс. – Справа не лише у змінах клімату. Цивілізація наших предків була катастрофічно ослаблена нападом агресивних істот. Назва «гирги» тобі про щось каже?

– Якщо не помиляюсь, це якимось пов'язано з минулорічною катастрофою на військовій базі... Амрідж, здається?

– Волт-Армстрідж, – уточнила Ді. – Це була головна база П'ятнадцятого флоту.

– Так, Волт-Армстрідж... Вибачте, шановні сестри, я погано запам'ятовую назви. Тим більше, що до мене офіційна інформація про цю подію доведена не була. Не той рівень допуску, самі розумієте. Мушу задовольнитись чутками. Колеги розповідали, що базу навмисно заразили цими гиргами. Терористична акція, так? Наскільки я розумію, ці гирги виявилися надзвичайно небезпечними ксеноморфами, якщо

військові прийняли настільки радикальне рішення. Маю на увазі наказ знищити базу разом із персоналом, ресурсами і кораблями. Якщо я не помиляюся, таке рішення не мало прецедентів в історії Флоту. Я правий?

– Так, маєш рацію, – погодилась Сайкс. – І воно мало під собою достатні підстави.

– Але ж військові об'єкти такого типу повинні мати потужний біологічний захист. Найвищої категорії. Мені, правду кажучи, важко уявити істот, спроможних подолати карантинні бар'єри головної військової бази флоту.

– Гирги – незвичайні ксеноморфи. Штучні істоти, створені як біологічна зброя однією із древніх цивілізацій, що жила у Першому галактичному циклі. Сотні мільйонів років тому. Гирги – симбіонти, штучно споріднені з іншими істотами, які можуть створювати локальні гіперпросторові портали. Вони тепер є симбіотичною парою, взаємозалежною на критичному для виживання рівні.

– Ви не жартуєте, сестри? – Зак-Зак помотав головою, ніби струшуючи щойно почуте з вух. – Істоти, які створюють гіперпросторові портали? Що ж це за істоти такі? Для створення подібного порталу потрібна кількість енергії, співмірна з енергією зоряного вибуху. Може, я помиляюся, я ж не фізик...

– Великий Космос знову виявився складнішим, аніж ми його собі уявляли, – мовила Сайкс. – Невідома нам древня цивілізація знайшла істот, яким для виходу на Темні Шляхи

не потрібні ані зорельоти, ані енергії галактичних масштабів. На вигляд вони як клубочки темного слизу і можуть жити під панцирними щитками на тілі гиргів. Ти отримаєш інформацію щодо гиргів та їхніх гіпотетичних творців вже сьогодні ввечері. А наразі нас цікавлять інші істоти. Й тут вже ти нам розповідатимеш, а ми будемо слухати.

– Ви про чулімбу? А вона яким боком пов'язана з гиргами і Піфією?

– Наші лінгвісти розшифрували тексти предків. Літописи їхньої війни з гиргами, які ми знайшли в підземеллях Піфії. Там розповідається, що для боротьби з гиргами на Піфію з планети, яку вони називали Охеаа, предки привезли звірів, спроможних на відстані руйнувати симбіотичний зв'язок між гиргами і слизняками-портальниками...

– Цими звірями були чулімби! – Зак-Зак аж підстрибнув. – Це вони! Нащадки сельвійських першопоселенців кажуть, що чулімби за давніх часів полювали на сельвійських василісків. А василіски також симбіонти, і жодна інша тварина не спроможна на рівних боротися з *Basiliscus' saxifragus*'ом.

– З цього місця давай детальніше, – запропонувала Преподобна Сайкс. – Сестра Дімера твоя колега, ксенобіолог-сельвіст, вона розуміє особливості місцевої фауни та орієнтується в назвах і класифікаціях. Якщо ж я чогось не розумітиму, то ви вдвох мені розтлумачите.

– Мова йтиме про «каменеломного василіска»? – перепитала в Зака сестра Ді.

– Маєте рацію. Ця істота живе в ущелинах і гірських долинах Аль-Крансу. Її описали ще півтори сотні років тому і кілька екземплярів тоді ж детально вивчили. Надзвичайно небезпечний хижак, що знаходиться на вершині сельвійського харчового ланцюга. Він перебуває у симбіозі з іншою істотою – отруйним *Macrolemys saxatilis*. Це така летюча комаха. На тілі василіска цих комах живе кілька десятків. Вони виконують роль розвідників і штурмовиків, а сам василіск – авіаносця, координуючого центру та головного мисливця.

– Ти молодець, дуже образно пояснюєш, – захопила ксенобіолога Сайкс.

Несподівано для себе Зак-Зак набрався сміливості і спитав у Преподобної сестри:

– А це правда, що ви читаєте думки?

– Ми кажемо: «Бачимо думки».

– А от я зараз думаю про василіска. Ви бачите його так, як я його уявляю?

– Я бачу бочкувату істоту на довгих ногах.

– Ноги у нього не довгі.

– Ти щойно відтворив у своїй уяві його ноги, і я тепер бачу, що вони дійсно не дуже довгі. А що це за відростки у нього на морді?

– Щелепи-жували. Дуже видозмінені. Верхня пара жувал – так звані мандибули – в нього трансформувалися у довге штрикало, а нижня пара – хапальна. Бачите, такі серповидні вирости? Вони блищать, тому що змащені паралізуючою

секрещією.

– Так, бачу, доволі переконливі інструменти.

– Дуже міцні і сильні. Можуть перекусити людську кінцівку, прокусити захисний комбінезон, зроблений з графітину або анізотропного кремнію. Серед біологів були жертви... Ви їх теж бачите, Ді? – звернувся Зак-Зак до колеги.

– Я не так досконало володію баченням, як високородна Сайкс, – визнала Ді. – Але я знайома із зображеннями та динамічними моделями василісків. Це одна з найбільших істот Сельви. Якщо вірити довідниковим файлам, вага дорослої істоти досягає ста кілограмів.

– Зустрічаються й стодвадцятикілограмові, – запевнив Зак-Зак. – А старі мисливці бачили велетенських василісків вагою до двох центнерів. Василіски ростуть все життя, а живуть вони десятки років.

– Отже, ти вважаєш, що чулімби полювали на василісків, руйнуючи їхній симбіоз з летючими комахами? – Преподобна Сайкс повернула розмову у головне русло.

– Так. Чулімби з відстані впливали на василісків та їхніх симбіонтів якимось ментальним полем або іншим способом і розсварювали їх. Комахи *Macroctemys saxatilis* замість того щоби виконувати ментальні накази василіска, атакували його самого, намагаючись виїсти йому очі. Дезорієнтований хижак ставав вразливим, і тоді чулімба нападала на нього. Сама ж чулімба розмірами значно поступалася василіскові.

– Я зараз бачу образ істоти, подібної на земну стоніжку, –

повідомила Сайкс, не відриваючи погляду від обличчя Зак-Зака. – Довга багатосегментна броньована істота. На панцирі шипи, рогові вирости й ще якісь наростні. Колір – чорно-червоний. Це вона?

– Ви бачите чулімбу. Я зараз думаю про неї, – підтвердив ксенобіолог.

– А що це в неї за роги?

– Можливо, це транслятори ментального поля. Морфологія чулімби дуже спірна, адже ми маємо лише кілька її зображень і розрізнені викопні фрагменти. Якби два роки тому мене не залишили без фінансування...

– Чулімба здається не дуже моторною.

– Ви праві, сестро. Маючи могутню ментальну зброю, чулімби не потребували швидкості і спритності. Це й зробило їх вразливими, коли на Сельву прийшли земляни та земні мутанти. Проти земних істот їхня зброя діяла не так ефективно.

– Але вона діяла проти гиргів. Ми повинні знайти чулімбу, – підсумувала Преподобна і звернулася до компаньонки. – Ді, ви з доктором Заком зараз підете до резидента Служби і отримаєте для нього усі потрібні допуски та повноваження. Для опрацювання теми «Чулімба» Заку буде потрібний статус спеціаліста першого класу й допуск «чотири А».

– Не дадуть, – скривився ксенобіолог.

– Дадуть, про це вже домовлено з їхніми координаторами.

– Тоді мені треба буде підписати з ними контракт?

– Тобі все скажуть.

– Я б не хотів...

– Тема «Чулімба» знаходиться під особистим контролем імператора. Відмови не приймаються.

– І я не маю вибору?

– Ні.

Зак-Зак зітхнув. Він впіймав себе на тому, що якась окрема частина його свідомості зовсім не засмучена перспективою підписання контракту зі зловісною Службою Запобігання. Навпаки, ця частина перебувала у радісному збудженні, немов наспівуючи: «Прийшов твій час! Пробив час твого успіху!»

– А потім? – запитав він, лише б про щось запитати.

– Потім ми рушимо на пошуки твого звіра, Заче. Ми му-
симо його знайти. Так наказав імператор. Твій час насправді прийшов, – сіра безодня з очей Сайкс немов стрибнула в очі Закові. – Твій зоряний час.

На світанку Червоних Зірок

Всесвіт рухливий і змінний. У незапам'ятні часи поряд із нашою Галактикою – Чумацьким Шляхом, як її називають земляни, – опинилося невелике зоряне скупчення. Воно прийшло з глибин тої частини небесної сфери, яку древні астрономи назвали сузір'ям Стрільця. Зірки мандрівного скупчення були холоднішими, аніж світила молодого гарячого Чумацького Шляху. Серед тих мандрівних зірок були зірки різних кольорів, але домінував там пурпуровий колір старих світил. Як ведеться у Всесвіті, більше притягнуло до себе менше. Гравітаційні сили нашої Галактики полонили мандрівне скупчення.

Вони розірвали павутинну структуру меншого із зоряних островів. Видерли з нього гравітаційне «серце» – центральну «чорну діру», яку потім поглинула надмасивна хижа «діра», що живе у самому центрі Чумацького Шляху. Осиротілі червоні зірки змішалися з гарячими світилами юної Галактики. Вони перетворилися на видовжений, немов летюча павутинка, зоряний потік, який й досі можна вирізнити у секторі Стрільця, хоча від часів поглинення пройшли сотні мільйонів років.

Навколо однієї зі старих червоних зірок загиблого зоряного острова оберталася планета земного типу. Колись, у давні часи, задовго перед тим, як на її небі засяяло гомаддя Чумацького Шляху, цю планету населяли розумні істоти. Вони не збудували техносфери, тому що спосіб їхнього мислення радикально відрізнявся від принципів мислення творців технічних цивілізацій. Ті розумні істоти знайшли свій, особливий шлях у Великому Космосі. Вони навчилися пізнавати Темні Шляхи, трансформувати енергію і час. Маючи владу над часом, ці істоти не боялися заглядати в майбутнє. Вони передбачили, що їм не варто продовжувати своє існування після загибелі рідного зоряного острова. Не варто чіплятись за свій старий дім після того, як все живе у ньому зникне в катастрофічних спалахах жорстких випромінювань. Будучи мудрими і могутніми, вони створили Зоряний ковчег, куди помістили свої знання і здобутки. Їхнє згасання було величним, а їхні звільнені від плоті свідомості були піднесені Найвищим Творцем до божественних сфер буття.

Невдовзі після згасання цих мудрих істот ковчегом випадково заволоділа техногенна раса, що кочувала планетами у пошуках ресурсів і вигод. Знання, знайдені кочовиками у ковчезі, дозволили їхнім лідерам досягнути безсмертя. Потім ці безсмертні володарі довго воювали між собою за контроль над своєю расою та її ресурсами. Врешті-решт, залишився один-єдиний володар і поступово, крок за кроком, здобув для себе небачену владу. Смерть не обмежувала його,

він накопичував знання і силу впродовж довгих тисячоліть. Він створював галактичні імперії, руйнував їх, коли вони йому набридали, самотньо мандрував світами, а потім створював нові імперії, ще грандіозніші і войовничіші. Він оволодів знаннями багатьох розумних рас, трансформував своє тіло у могутні та парадоксальні форми і прагнув всевладдя. Врешті-решт він став Темним богом і назвав себе Світлоносцем. Його сила і жадоба влади загрожували всьому Всесвітові. Інші розумні раси об'єднались проти нього і перемогли. Темного бога було знищено. Переможці шукали Зоряний ковчег, але не знайшли.

Від епохи війни з Темним богом минула безодня часу. Інші розумні істоти знайшли ковчег. На відміну від його творців, ці розумні істоти не перебували у благодатному співрозумінні з Космосом. Вони, як і раса Темного бога, були стурбовані пізнанням і бажаннями сили. Якщо творці Зоряного ковчегу проникли у таємну суть часу, то нові його власники змарнували сотні тисяч років, намагаючись оволодіти простором. Пізніше їх назвали Великими Повзучими Отцями. Вони мандрували Галактикою як своїм подвір'ям, але безсмертя залишалося для них недосяжним. Зоряний ковчег вони знайшли надто пізно. Знайшли вже тоді, коли фатально вичерпались біологічні сили і досягли кризової межі генетичні ресурси їхньої раси. Коли ж вони наважились на відчайдушну спробу врятуватись за допомогою знайдених у ковчезі знань, до них несподівано прийшла миттєва поги-

бель. Невідомо звідки з'явилися люті гирги, і Великі Повзучі Отці, панівна галактична раса, стали їхньою здобиччю.

А Зоряний ковчег пережив загибель Повзучих, як колись пережив згасання своїх творців і поразку Темного бога. Він знову зник, залишивши по собі легенди та спраглих безсмертя. У старіючій Галактиці неквапно зростали нові розумні раси, а ковчег дрімав в очікуванні їхнього змушнення.

**Школа в поселенні «Біла Троянда»,
планета Аврелія (6КА81:4), зоряна
система Мійтри (HD168443).**

23 януарія 417 року Ери Відновлення

Пела назавжди запам'ятала слова брата: «Чужинців ніде не люблять, але в нашої родини немає дому». Тому вона не впадала у нерви від авреліанських звичаїв. Жителі Аврелії славились пихатістю і консервативністю. Вони зневажали «тонконогих», народжених в інших світах. Тяжіння на поверхні їхньої планети перевищувало земне більш ніж на третину, тому ноги корінних авреліанців були сплетені з атлетичних м'язів.

Пела вже десять років жила на Аврелії, її м'язи також адаптувалися до міцних обіймів місцевої гравітації, але вона все одно залишалася «тонконогою» – з граційними колінками, тонкими щиколотками і вузькими п'ятами, характерними для мешканок менш масивних світів. Тому вона вчилася в школі для парій, разом із іншими «тонконогими», малоліт-

німи злочинцями, напівкровками та психічно нестабільними нащадками операторів тваринницьких ферм. Цю школу передбачливо розташували подалі від великих поселень, у містечку біля старого законсервованого космодрому, в підземних ангарах якого можна було знайти залишки кораблів авреліанських першопрохідців.

Солярна станція космодрому давала достатньо енергії для цілодобового освітлення приміщень школи, для систем спостереження та захисного периметру. Кожний крок вихованців трьох секторів школи – чоловічого, жіночого і дигендерного – ретельно контролювався, і місцева поселенська громада не мала жодних претензій до керівників цього специфічного навчального закладу. Якщо його вихованців і бачили на вулицях містечка, то завжди у супроводі куратора і допоміжного кіборга. Вихованці вели себе чемно, привітно вітались з поселенцями і мали пристойний вигляд. Всі вони були одягнені у синьо-блакитні просторі комбінезони, взуті у добротні підпружинені чоботи і споряджені дихальними фільтрами останніх модифікацій. Акуратні зачіски школярів не дратували місцевих жителів викличними кольорами. Школярі уникали дивитися місцевим просто в очі, що вважалося ознакою ефективного психологічного супроводу. А коли місцева громада потребувала допомоги – особливо після осінніх злив та ураганів – керівництво школи охоче направляло своїх вихованців на відновлювальні роботи.

Існували, щоправда, певні обмеження. Коли голова міс-

цевої громади запропонував шкільному керівництву залучати школярів і дігендерів для піклування за малими дітьми поселенців, ректор категорично йому відмовив, не надавши при цьому жодних пояснень. Місцеві зрозуміли, що тут криється якась таємна урядова заборона, і зробили для себе певні висновки.

Насправді ж ніякої заборони не існувало. Просто ректор належав до тих консервативних авреліанців, які вважали, що правильного громадянина Особливої самоврядної імперської колонії Аврелії можна виростити лише в традиційному середовищі корінних колоністів, подалі від збоченських звичаїв «тонконогих» та напівклонів. Своїх вихованців ректор вважав генетичними носіями суспільного занепаду, яких треба за можливості максимально ізолювати від добропорядних колоністів. Він підозрював, що в їхніх юних тілах заховані невидимі для сканерів і психозондів лиходійні генетичні коди, спрямовані на руйнування порядку і стабільності. Тому ректор не здивувався, коли одного зимового дня до школи прибули офіцери Служби Запобігання, розгорнули у ректорському блоці пересувну «червону зону» і наказали привести для бесіди («Для допиту», – розкодував офіційну формулу ректор) вихованку шостого рівня жіночого сектора Пелу Есмеральду Махоніко.

Шкільний наглядач забрав Пелу з уроку фізичної культури. Їй не дозволили змінити одяг, і перед офіцерами Служби вона опинилась розпатланою, у тренувальному костю-

мі, з темними плямами на спині і під пахвами. Вже цього було достатньо, щоби вона зненавиділа двох світлошкірих істот невизначеної статі у бездоганно припасованих сріблясто-сірих мундирах і темних мультиспектральних окулярах. Проте її ненависть до Джи Тау мала фундаментальніше джерело. Брат казав їй: «Ми вигнанці. Імперія зруйнувала дім нашого роду, вбила наших батьків. Ми повинні мстити, а вони за це мститимуть нам. Такою є наша доля, а долю не вибирають».

Раніше для Пели слова «Імперія», «вони» були абстракціями, персонажами симуляторних серіалів. Вона ніколи не бачила представників галактичної держави наживо. А тепер ці абстракції матеріалізувалися у вигляді двох імперських офіцерів. В цілому подібних до тих понтових супергероїв, котрих показували у серіалах, але ще більш вилощених і самовпевнених, та ще й напахчених парфумами. Їхній вишуканий (й від того ще ворожіший) запах Пела відчула відразу, як тільки зайшла до кімнати. І жагуча ненависть до цих людей й до всього, що за ними стоїть, піднеслася у душі Пели, наче хиткий осінній смерч над жовто-гірчичними авреліанськими рівнинами.

– Назвіть себе, – наказав (наказала) Пелі один з офіцерів. Голос в нього (в неї) був скоріше жіночим, а вимова не авреліанська.

– Пела Есмеральда Махоніко, природнонароджена, стать «жіноча немодифікована», сімнадцять повних стандартних

років, неодружена, місце народження невідоме, генетичний тип E1A, мати Альва Береніка Махоніко природнонароджена, батько невідомий, громадянство другого класу Особливої самоврядної колонії Аврелія, соціальний статус «вихованка окремого спеціалізованого технічного навчального закладу четвертого-сьомого рівнів», поточний рівень шостий, спеціалізація «технічне обслуговування стартових, причальних і карантинних космодромних комплексів», – відрапортувала вона звичною скоромовкою, знаючи, що все нею виголошене й без того добре відоме тим істотам, що дивилися на неї крізь свої всевидячі окуляри. Ці окуляри (дзеркальні для зовнішнього спостережника), швидше за все, дозволяли їм бачити не лише її тіло під одягом, але й внутрішні органи плюс усі її імплантати. А ще брат попереджав її, що колись – раніше чи пізніше, не важливо – до неї прийдуть імперці й будуть її допитувати за допомогою детектора брехні. Він тоді навчив її, як обдурити детектор.

– Вас ніколи не турбувало, що ані ваше місце народження, ані особа вашого біологічного батька невідомі?

– Ні. Не турбувало, – Пела згадала братову науку. Він сказав, що під час допиту треба думати про найприємніше й подумки переживати це найприємніше, як процес. Найприємнішим в її житті була подружка Оса. Симпатична білявка з Альфи, яка вміла пристрасно цілуватись. Тому Пела почала згадувати, як вони з Осою вчора усамітнилися в тій частині душової, куди, за їхніми розрахунками, не заглядали огля-

дові відеоприлади.

– Треба додавати звертання «сір», Пело. Ми тут, якщо ви цього ще не зрозуміли, представляємо імперський уряд.

– Вибачте, сір, – каже дівчина вголос, а подумки... Подумки вона занурює ніс у мокре волосся Оси.

– Ваша мати загинула?

– Так, сір. – А тепер Оса цілує її й злизує з її шкіри потічки води.

– За яких обставин?

– Мені тоді було п'ять років, сір. Мені сказали, що вона загинула під час аварії на транспортному терміналі міста Нью-Фенікс у південній півкулі. Вона працювала на суборбітальному транспорті.

– Мати розповідала вам про походження вашої родини? Про вашого батька, про той світ, з якого вона прибула на Аврелію?

– Ні, сір. – Оса розсуває гарячим язиком губи Пели. «Оса, ти супер! Ти справжня альфійська майстер-сексі! Тільки ти вмієш так розсувати губи, так вперто і ніжно, вперто і ніжно...»

– Нічого?

– Нічого. – Язик Оси розсуває вже зовсім інше.

– Дивно.

– Я кажу правду, сір. – «Який в неї язик! Це не язик, а тератронна бомба!»

– У вас є брат.

– Так, сір, є.

– Як його звати?

– Хепі Етальдіно Махоніко.

– Що ви про нього знаєте?

– Він мій старший брат, сір, йому двадцять сім стандартних років, в нас спільні батьки, він чоловічої статі. Наскільки мені відомо, він не змінював стать і не зазнавав статевої модифікації. Він жив на Аврелії після смерті мами, закінчив з відзнакою технічну школу за спеціальністю «програміст біо-кібернетичних систем», працював техніком у службах Цивільного флоту. Чотири роки тому він підписав контракт з альфійською компанією «Омікрон Позитрал». Спочатку він працював у місцевій філії, а потім йому запропонували роботу на Альфі. Він погодився, підписав новий контракт і полетів на Альфу.

– Коли саме?

– У тринадцятому році... – вона зробила вигляд, що напружено згадує, а тим часом... Тим часом вони з Осою поступово зливаються в одну скажену істоту, безмежно далеку від того нафіг їм не потрібного тринадцятого року. – Десь улітку, сір. За стандартним часом. Мені тоді дозволили його провести. Я бачила, як злітав «човник» з Хепі. Він злітав з естакади космодрома Ванлу.

– Яку посаду йому запропонували на Альфі?

– Хепі казав, що хорошу посаду, високооплачувану.

Щось, пов'язане з програмуванням супремусів⁸ міжзоряних лайнерів.

– А вам не здається дивним, що роботу зі спеціальним допуском запропонували людині, яка має непевний соціальний статус?

– Я вас не розумію, сір, – ці дурні питання лише відволікають її від гарячого тіла Оси. «Не вийде! Я з Осою, а не з вами. Ви лише тінь, сон, мара. Ви зла тінь, яка зникає на світанку. А насправді існує лише Оса і нікого, окрім Оси не існує!»

– У вашого брата темне походження, він має лише другий клас громадянства колонії, не має імперського громадянства, відповідно, не складав присяги громадянина. Також він не має університетської освіти. Зрештою, навіть не має права бути прийнятим на навчання до університету. А для роботи з інфраквантовими супремусами зорельотів потрібні спеціальні допуски високого рівня плюс проходження особливої перевірки на лояльність.

– Хепі дуже талановитий, сір. Він геній. Він закінчив школу з відзнакою, отримував нагороди на галузевих конкурсах і змаганнях кіберпрограмістів. Його навіть нагородили премією «Програміст року».

– Ви хоч розумієте, Пело, що таке програмування супремуса міжзоряного корабля?

– Приблизно, сір. – Пальці Оси такі шкідні, вони усю-

---

⁸ *Супремус* – позитронний мозок космічного корабля.

ди й завжди доречні. Вони усюдисуші. «Так! Я розкрита назустріч тобі, моя кохана. Все, що є в мене, твоє, твоє, твоє, і немає, немає, немає нічого забороненого!»

Пела схлипнула. Офіцери презирнулись.

– Я думаю, сір, – сказала Пела, здригаючись від того, наскільки реально вона відчуває пальці Оси, – що в компанії «Омікрон Позитрал» оцінили здібності Хепі. Ви ж знаєте, це ж дуже поважна компанія, їм було краще знати про всі оті допуски і присяги. Якщо вони його допустили, значить, вони йому довіряють. Хепі дуже працелюбний і відповідальний.

– Добре, залишимо це... А брат вам не розповідав про той світ, з якого ваша мати прибула сюди?

– Ні, сір. Вона йому теж не розповідала. Вона завжди уникала розмов про це.

– Він вам так казав?

– Так, сір. Я думаю, що маму у тому світі сильно образили.
– Пела також уміє гратись з тілом Оси, і в неї також довгі і ніжні пальці.

– Чому ви так думаєте?

– Я теж не люблю згадувати про те, як мене ображали.

– Але ж вона могла згадувати якісь деталі. Колір тамтешнього сонця, тип атмосфери, назви, імена.

– Той світ, сір, був меншим за Аврелію, там було не таке сильне тяжіння.

– Що ще?

– Люди жили там в куполах. А ще там були свійські тва-

рини. Там були вівці. – Ще трохи і Оса досягне миті блаженства; знайомий дріж вже пробігає її тілом. «Чекай, чекай, ще трохи, ще зовсім трохи, моя кохана! Ми повинні протриматися до кінця. Ми повинні їх обдурити, обдурити цілу Імперію, злу скажену потворну комаху, яка живиться кривавими соками світів, встромляючи в них свій волохатий хобот. В ос теж є хоботки. Але вони ніжні, ніжні, ніжні...»

– Вівці в куполах?

– Так, сір. – «Не вівці, напахчені ідіоти, не вівці, а оси-оси-о-о-о!...»

– Детектор брехні, Пело, показує нам, що ви фантазуєте.

– Детектор брехні? – «О-о-о-о!»

– Ваші відповіді аналізує спеціальний апарат, який відразу реагує, якщо ви кажете нам неправду.

– Я кажу вам правду, сір. Я просто не впевнена в назві тварин. Не гнівайтесь на мене, сіре. Здається, Хепі казав, що то були вівці. – «О-о-о-! До дупи усі вівці!»

– Серед ваших імплантатів, Пело, є детектор токсинів з функціями синтезатора антидотів. Такі детектори не імплантують авреліанцям. До речі, такі детектори дуже дорого коштують.

– Я про це вперше чую, сір.

– Ви знаєте, що є така планета – Тіронія?

– Так, сір. Це малий світ біля зірки Хаябус⁹. Індекс 3KB22:4. Там розвинута промисловість і багато клонів. –

---

⁹ *Хаябуса* – на сучасних зоряних картах позначена як HD10647.

«Здається не лише Оса досягла островів щастя... Цікаво, а ці примари можуть крізь свої окуляри побачити мій оргазм?»

– Все вірно. Вас добре вчать у школі, Пело. А ви ніколи не чули про цю планету від матері чи брата?

– Ні, сір. Ніколи. – «Оса-а-а! Яке блаженство! Якби ці імперські суки знали, що буває таке блаженство, така грозова хмара, таке безмежне небо блаженства! Але їм замовлено знати. Їм відмовлено. Заборонено. Вони, напевне, немов кіборги, навіть кохаються за командою своїх начальників. Перший-другий, перший-другий! Туди-сюди, туди-сюди. Я прозріваю!»

– Ви знаєте, де тепер ваш брат?

– Так, сір. Він працює на Альфі.

– Він перераховує вам гроші?

– Так, сір, регулярно. Він перераховує їх на мій особистий рахунок в Першому авреліанському банку. З цих грошей оплачується моє навчання. Адже я не повноцінна громадянка Аврелії і повинна платити тридцять відсотків вартості навчання до освітнього фонду колонії.

– Коли ваш брат перераховував гроші востаннє?

– Два місяці тому, сір. Банк присилає повідомлення школі, а мене про це інформує старший куратор жіночого сектору, пані Діна. Нам, сире, не дозволено мати персональних комунікаторів. – «Нам також не можна кохатись, але ми кохаємось, кохаємось, кохаємось... Оса! Я кохаю тебе! Ти врятувала мене, Оса! Ми з тобою надурили їхній гробаний

детектор! Ми їх зробили! Ми зробили усю їхню Імперію!»

– Ми зрозуміли. Можете повернутись до ваших занять. Про цю розмову, Пела, ніхто не повинен знати. Жодна людина. Якщо ви розповісте комусь про цю розмову, то будете притягнуті до адміністративної відповідальності згідно з чинним імперським законодавством та надзвичайними актами колонії Аврелія.

– Я буду мовчати, сір. – «Дякую, дякую, дякую тобі, моя кохана, моя найкоханіша Оса! Тисячу разів дякую! Ти – найкраща!»

Коли Пела вийшла, лейтенант і прем'єр-лейтенант Служби Запобігання ще деякий час мовчали.

– Я ніколи не бачила таких збоїв детектора, – порушила мовчання лейтенант.

– Як вона це робить? – прем'єр-лейтенант зняв окуляри і почав масувати почервонілі очі. – Вона ж не мала жодної можливості отримати спецпідготовку.

– Талановиті ці Махоніко. Добре, хоч не телепати.

– Хто зна... – прем'єр-лейтенант примружився на жовтувате світло стельового плафона. – Телепатичні здібності пасивного типу практично неможливо зафіксувати.

– Спробуємо піти іншим шляхом? – запитала після довгої паузи лейтенант.

Прем'єр-лейтенант мовчки кивнув. І заплющив очі.

Борт лінкора L1 «Айн-Соф», поблизу туманності Кінська Голова (M43), на відстані одної сотої парсека від зірки Мелані в Темному Агрегаті Оріона

28 квітня 417 року Ери Відновлення

Командор Зоран зайшов до медитаційної зали, сподіваючись зустріти там Гвен Вей. Він знав, що баронеса найчастіше відвідує це місце тоді, коли за умовним часом корабля настає вечір. Залу, побудовану у формі півсфери, проєктанти лінкора розташували в одному секторі з житловими каютами. В центрі зали вони розмістили прозору кулю майже метрового діаметру. Блакитне пульсуюче сяйво ледь підсвічувало її нижню частину і розбігалось поверхнею кулі крихітними іскрами. Ця світлова пульсація мимоволі притягувала погляд, пропонувала свої лікувальні ритми і допомагала звільнитися від нав'язливих думок.

Усупереч сподіванням Зорана, баронеси в околиці пульсуючої кулі він не зустрів. Проте медитаційна зала не бу-

ла порожньою. Біля похилої стіни на підлозі сиділа піфійка Тарасваті. Знаюча одягнула еластичне одноразове трико, до якого приєднувались медичні сен-сори та з'єднання системи терморегулювання. Трико щільно обтягувало її тіло, струнке і сильне, як і у решти високородних жриць. Як на Зорана, такій високопоставленій особі, як Преподобна Тарасваті, подібний мінімалізм одягу в жодному випадку не пасував. Проте – з іншого боку – він не вважав себе людиною, достатньо компетентною у подібних делікатних питаннях. Й тому ніколи не дозволяв власним життєвим міркуванням дозріти до остаточних оцінок або ж висновків.

Зустрівши приязний погляд Знаючої, командор присів біля неї. На підлозі перед Преподобною було розкладено вкриті різнокольоровими малюнками пластикові прямокутники. Тарасваті доторкнулась до одного із них і спитала командира лінкора:

– Ти знаєш, що це?

– Бачив колись у колоністів на Сельві. Цими жетонами можна грати.

– Ти не зовсім правий, – Знаюча поклала прямокутник поряд з командором. – Це не гральні карти. Це карти Таро. Їх створили для пізнання таємниць. Наприклад, для ворожіння.

– Ворожіння?

– Для передбачення майбутнього, для визначення тонких взаємозв'язків між подіями. Ці карти є частиною найдавні-

шої з містичних систем, які виникли на Землі.

– Ви можете передбачити, чи знайдемо ми гніздо гиргів?

– Намагаюсь... У мене ось вже вдруге випадає одна й та сама карта The Moon.

– Оця? – Зоран доторкнувся до покладеного біля нього прямокутника. – Тут справді є знак Місяця. А ще якісь звірі.

– Місяць, дві Вежі, Дорога, Пес, Вовк і Рак.

– Це щось означає?

– Дорога – наш шлях серед зірок. Рак – sarthan – може означати гирга, який чатує на нашому шляху. Серед знаків місячної карти також є Спалахи Вогню, Випробування, Середня брама і Божественне око.

– Я зле розуміюся на стародавніх містичних знаках. А навіщо тут пес і вовк? Це земні звірі, здається, з одного виду.

– Пси були прирученими тваринами, а вовки – дикими.

– Пса я бачив на Сагунті. Кумедна тваринка. А на Кідронії, мені розповідали, домашнього пса з'їло місцеве звірисько... А для чого саме використовували псів у ті часи, коли малювалися ці жетони? – Зоран відсунув прямокутник від себе.

– Вони охороняли людей та їхнє житло.

– Ага, саме так, я вже згадав. Колись на карантинній станції, у симуляторі, пробував грати у давнє земне життя. Там великі пси допомагали людям на полюванні. А вовки, навпаки, були об'єктами полювання. Значить, пси і вовки були ворогуючими істотами.

– Там, де на Землі збереглася стародавня фауна, між ними й далі існує ворожнеча, – підтвердила Знаюча.

– Таке протиставлення також свідчить про якесь пророцтво?

– Можливо.

Кілька хвилин вони мовчки дивилися на медитаційну кулю, де блакитно-сині спалахи утворили подобу тривимірної оптичної моделі зоряного неба.

– Я хотів про щось запитати вас, Преподобна сестро, – перервав мовчання Зоран.

– Тобі розповідали про мене офіцери з «Капітана Паландо»?

– Ви підглядаєте за моїми думками, Преподобна.

– Не за всіма. Я уважно слухаю тебе, командоре.

– Може, вам, Преподобна, відомо, а може, й ні, але на флоті складають легенди про Знаючу Тарасваті. Кажуть, що лише завдяки вам оте старе корито «Паландо» вийшло переможцем в бою з найсучаснішим безпілотником.

– Це не відповідає дійсності. А що ще про мене розповідають флотські пліткарі?

– Що на Піфії ви займаєте керівну позицію, котра відповідає рангу віце-адмірала Зоряного флоту.

– Нашу ієрархічну систему важко порівнювати з військовою ієрархією Імперії. Вона побудована зовсім на інших принципах. Якщо ти, командоре Зоран, занепокоєний тим, що на кораблі, яким тобі доручили командувати, знаходиться

ся особа вищого від тебе рангу, то твоя стурбованість зайва. Мої повноваження не чинні за межами Піфії.

– А все ж таки?

– На Піфії я займалася питаннями зоряної навігації, дослідженнями Далекого космосу та контактами з розумними істотами інопланетного походження. В цій сфері компетенції я займала другу ієрархічну сходинку після сестри-координатора.

– Цілком адміральська посада, – після недовгих міркувань зробив висновок Зоран.

– Проте зараз я лише радник керівника експедиції.

– На флоті є давня традиція призначення радників з числа офіцерів Адміралтейського штабу. Таких собі мудрагеликів, теоретиків космічної стратегії. Якщо на корабель призначено такого офіцера, то командир корабля почувається, як би то правильно сказати...

– Підлеглим?

– Контрольованим.

– Я не маю завдання контролювати тебе, командоре. Ти вільний у своїх діях і рішеннях. Цим кораблем керуєш ти й тільки ти.

– А яке ви маєте завдання?

– Радити і консультувати.

– Але ж ви володієте телепатією активного типу і можете, якщо забажаєте, змусити мене...

– Я застосую щодо тебе свою ментальну силу лише у ви-

падку, якщо ти станеш небезпечним.

– Тобто?

– Якщо у тебе розладнається психіка, або ти підпадеш під ментальний вплив ворожої раси чи групи терористів.

– Але вирішувати, чи я з'їхав з глузду або чи став я зомбі, ви будете суто на підставі ваших особистих уявлень щодо мого психічного стану?

– Ні, спочатку я маю отримати фіксовані корабельним супремусом підтвердження моїх висновків від першого пілота, командира бойової частини лінкора і від баронеси Вей, як керівника дослідницької частини. А потім вже діяти. Я не маю повноважень на одноосібні рішення. Це ж не піфійська експедиція і не піфійський корабель. А я не адмірал й, тим паче, не мудрагелик з Адміралтейського штабу. Й це все, про що ти хотів мене запитати?

– Ще одне питання.

– Прошу.

– Кажуть, що ви не завжди були жінкою.

– Навіть так?

– Подейкують.

– Я мала народитися чоловіком, – сказала Тарасваті. – Але на Піфії, як тобі напевне відомо, вже кілька століть заборонено народжувати осіб чоловічої статі. Тому ще на ембріональній стадії була проведена відповідна корекція, і я народилася жінкою, – Преподобна знизала плечима. – Дивно, що інтимні подробиці моєї біографії відомі за межами Планети

Жінок.

– Не лише піфійки і Служба володіють інформацією. Зоряний Флот, до вашого відома, Преподобна, теж має очі і вуха.

– Матиму на увазі, командоре.

На цьому розмова припинилася, тому що до медитаційної зали зайшла Гвен Вей. Вона на мить зупинилася на порозі, побачивши Зорана і Тарасваті, кинула швидкий погляд на карти Таро і спитала:

– Не проти, якщо я до вас приєднаюсь?

– Зробіть нам таку приємність, леді Гвен, – командор підвівся з підлоги назустріч баронесі Великосіртській. – Ми тут з Преподобною займаємося ворожінням.

– Я здивована, – посміхнулася Вей. – Менш за все очікувала побачити у цій кімнаті першого офіцера борту з карти Таро.

– Флотський статут не забороняє.

– Авжеж.

– А вам, баронесо, коли-небудь ворожили на Таро? – запитала піфійка.

– Багато років тому, коли я ще вчилася в університеті. В родині Веїв жінки зберігали старі традиції марсіанських кланів. До речі, якщо я не помиляюся, ці карти з колоди Марсіанського таро.

– Помиляєтесь, баронесо, – похитала головою Тарасваті.

– Це класична земна колода Райдера-Вайта. Її намалювали

за півтора століття до того, як людина вперше ступила на поверхню Марса. Ще до початку космічної ери.

– Справжній антикваріат?

– Сучасна пластикова копія древньої паперової колоди, яку зберігають на Піфії. Я тримала її в руках.

– І як відчуття?

– Вона випромінює Силу.

– Важко уявити... А які результати ворожіння?

– Невизначені, – випередив відповідь піфійки Зоран. – Нас очікує протистояння пса і вовка.

– Протистояння... – посміхнулась Вей. – Для такого прогнозу не треба карт Таро. Ми ж у тижні ходу від Мелані і зараженої спорами гиргів «дев'ятої-сорокової». От чого-чого, колеги, а протистояння нам не уникнути.

Стара кальдера вулкана Ронго, гірська система Аль-Кранц, планета Сельва (ЗКВ106:2), в системі зірки Ахернар (Альфа Еридана)

28 квадрарія 417 року Ери Відновлення

Перших втрат загін Со Лая зазнав на середині ущелини, яка вела до внутрішнього краю кальдери Ронго. Раніше кіборги успішно відбивали напади лачарів і дрібніших хижих ксеноморфів. Густий туман, як і пророкував Протон, не розвіювався. В оптичному діапазоні на відстані чотирьох метрів «ті-ді» не бачили один одного і лише мультиспектральні окуляри та всевидячі прилади кіборгів дозволяли експедиції впевнено просуватись серед нагромаджень гострокутного каміння і лютих породжень сельвійської біосфери.

Появу невідомої науці істоти біологи та охоронці спочатку відчували, як хвилю безпричинної паніки. Со Лай, який вже зустрічався з хижакками-менталіками, наказав кіборгам діяти за планом «подвійний периметр», коли одні роботи не давали людям розбігатись і дбали про їхню безпеку, а інші ак-

тивно шукали джерело ментальної атаки.

На підшоломному моніторі прем'єр-лейтенанта виникла рухлива тактична схема, на якій науковці позначались червоними крапками, бійці його загону жовтими, а кіборги синіми. Рельєф навколишніх гір виглядав, як скупчення темно-сірих плям та ліній. Всі червоні крапки, окрім однієї, були сконцентровані у зручній западині між гранітними «клішнями» гірського відрогу. Їх оточував ланцюжок синіх і жовтих крапок. Одна червона крапка опинилась за межами «периметру» і рухалась у напрямку до стрімкої скельної стіни, яка з півночі замикала ущелину. «Ксенобіолог Міра Нельсон за межами безпечної зони», – підказав офіцерові комп'ютер. «І наближається до печер», – подумки додав Со Лай. Він наказав сержантові Жерому й одному з кіборгів перехопити Міру, поки вона не потрапила до жувал місцевої тварюки. На панель монітору він вивів зображення, яке транслювали інфрачервоні панорамні сканери сержанта і робота.

Кіборг-«павук» встиг добігти до Міри першим. Його гнучкі «лапи» обхопили поперек і груди жінки, а «рукавичка» медичного маніпулятора зафіксувала ліве плече Міри, у яке були вживлені стандартні стабілізуючі імпланти. Со Лай перемкнув зображення на оптичний діапазон. Обличчя жінки перекривило судомою, очі здавались безтямними і дивились нібито кудись в іншу реальність. Офіцер сам потерпав від ментального впливу чужої істоти, тому не здивувався.

«Ксеноморф контролює її дистанційно», – припустив він і наказав сержантові негайно доправити жінку до безпечної зони, а кіборгу супроводжувати людей.

Цієї миті сержант викрикнув щось невиразне. Зайнятий лікуванням Міри кіборг не встиг вчасно перебудувати свою периферійну систему й тому не зміг відбити напад. Щось масивне і темне насунулось на трансльовану «картинку», задулило собою Міру. Наступної миті комп'ютер повідомив: «Організми сержанта Кануї Жерома і ксенобіолога Міри Нельсон зазнали невідвортної деструкції, динамічна периферія кіборга «сім-десять» частково пошкоджена».

Ще перед тим, як Со Лай віддав наказ, кілька жовтих точок на схемі зрушилось у напрямку синьої позначки «сім-десять».

«Дисципліна ніяка, – подумки констатував прем'єр-лейтенант. – Добре, хоч «павуки» не діють без наказу».

Вголос він дав команду:

– Захопити ксеноморфа живим. «Третій» і «шостий», виконувати.

Дві сині крапки також рушили в бік «сьомого-десятого». Тепер на командирському моніторі висвічувалось одночасно чотири зображення у різних спектральних діапазонах. Раптом на інфрачервоному виникло щось подібне до великої оранжевої півсфери, поряд з якою проглядались ще теплі, забарвлені у шафранове і яскраво-сіре, контури людських тіл та яскраво-жовті плями ще не охололої крові. Пошкоджений

«павук» в інфрачервоному спектрі виглядав як химерне переплетення білих і блакитних ліній. Він також виконував наказ прем'єр-лейтенанта, утримуючи «півсферу» всіма маніпуляторами своєї динамічної периферії. Чужа істота намагалась вирватись з лап робота, але Со Лай не зміг роздивитись, чим саме ксеноморф змушує корпус кіборга вібрувати і смикатись.

«Потужна бридота», – констатував офіцер, уявляючи, яку силу треба мати, щоби трусити двохсоткілограмовою машиною, немов тренувальною «грушою».

Він відчув, що ментальний тиск послабшав. Судячи з цього, чужа істота не могла одночасно боротись з кіборгом і телепатично впливати на людей. «Третій» і «шостий», що добігли до місця битви, остаточно блокували спроби нападника втекти до печер, невидимі жерла яких були зовсім поруч. В оптичному діапазоні чужа істота виглядала як велетенська черепаха з бородавчастим панцирем і віялом плоских мацаків. Поверхня панцира на очах змінювала колір від чорного до темно-червоного, а мацаки рухались з дивовижною швидкістю. На їхніх закінченнях було щось на штиб присосок. Корпус «павука» було рясно вкрито білуватою субстанцією, масною на вигляд. Со Лай припустив, що це або отрута, або ж роз'їдаюча рідина. Серед сельвійських тварин знаходили чимало таких, що використовували для ураження своїх жертв концентровані кислоти і смертельні трунки. Хоч би що там було, але й цього разу земна техніка

виявилась сильнішою за химерні породження Сельви. Ксеноморфа оповила хмара присипляючого газу, мигтіння мацаків сповільнилось, і Со Лай наказав «третьому» обстежити тіла загиблих. «Павук» спрямував на них відеосенсор. Те, що він відобразив, нагадало офіцерові криваві інсталяції земних художників-екстремалів, які він бачив у фільмі з історії мистецтва. Міру нападник просто розшматував, а одягненому в екзоскелет сержанту відірвав голову разом із механічним підсилювачем шийних м'язів та шоломом.

– Передислокуйте дослідницьку групу сюди, – наказав Со Лай. Він обережно наблизився до чужої істоти. «Черепаха» на його наближення не зреагувала. Її мацаки втягнулись під панцир, який набув фіолетового кольору. В інфрачервоному діапазоні ксеноморф також змінив колір з оранжевого на стронціановий.

– Що з Мірою? – почув він голос Занги. Дівчина вибігла з туману, випередивши кіборга.

– Мертва.

– Мертва? – Занга рушила до тіла колеги. Офіцер зупинив її.

– Не підходьте. Ксеноформа ще не заснула.

– Міра... – дівчина сперлась на зтягнуту в силовий каркас руку прем'єр лейтенанта. Со Лай майже фізично відчув ту суміш страху, жалю, тривоги і втоми, яка переповнювала Зангу.

– Вам відома ця... істота?

– Ні... Саме ця не відома... Якийсь місцевий ендемік. Він схожий на рівнинну *Scutulia maserona*...

– Він вміє контролювати свідомість.

– Всі представники родини *Scutulia* мають телепатичну зброю. Я відчувала... Бридке відчуття... – Занга озирнулась на Фалька, старшого ксенобіолога експедиції, який у супроводі «ті-ді» якраз виходив з туману. – Тут невідома ксеноформа.

– Так, бачу. Нова черепашка із сімейки *Scutulia*, – погодився з молодою колегою Фальк. – Ми понесли втрати?

– Біолог Нельсон і сержант Жером, – офіцер підійшов до обезголовленого тіла. – Він був з Бальсани, двадцять два роки, неодружений натурал, другий рік служби.

– У Міри батьки і дівчина на Альфі, – озвалась Занга. – Її контракт закінчувався за два місяці.

– На все є воля Велудумана, – почув Со Лай голос Протона.

«Цей клон все ж таки сектант», – констатував прем'єр-лейтенант. Його здогадка підтвердилась і, відзначив він про себе, однією проблемою побільшало.

– Ця істота достатньо важка, матимемо клопіт з її транспортуванням, – сказав він уголос.

– Звільнимо великий візок від частини обладнання, – запропонував Протон.

– І хто ж то все нестиме?

– Ми, – знизав плечима клон. – Там є малогабаритні кон-

тейнери, візьмемо їх на спини.

– Треба помістити ксеноморфа під ізоляційну мембрану, – зауважив Фальк. – І нехай «ті-ді» запакують трупи. Нехай відзнімуть й позбирають все-все, до найменшого шматочка. Останнім часом бюрократи навколо кожної смерті розкручують ціле розслідування.

Со Лай відчув, що Занга плаче. Він глянув на дівчину. Її плечі дрібно посмикувались. Йому кортіло втішити Зангу, проте обмежений досвід спілкування з дівчатами не підказував, як саме. Тому, після десяти секунд неплідних роздумів, Со Лай вирішив повернутись до поточних питань, котрі ставила перед ним службова необхідність. За знаком командира охоронці розгорнули анізоборні мішки й заходились збирати до них шматки людської плоті. Офіцер вирішив якнайскоріше залишити ущелину. Щось підказувало йому, що істота-вбивця є не останнім з тутешніх сюрпризів.

Фальк і Занга вже почали розгорнення ізоляційної мембрани, коли на комунікатор прем'єр-лейтенанта прийшов виклик з орбітальної бази.

– Що там у вас сталося, Лаю? Доповідайте, – почув він знайомий голос координатора сельвійських «ті-ді».

Со Лай стисло доповів про напад на експедицію ксеноморфа та понесені втрати. Після хвилинної паузи в комунікаторі виник владний жіночий голос:

– Я Преподобна Сайкс. Наказую вам залишатись на місці.

Розгорніть тимчасовий табір, забезпечте належний захист і чекайте. Головне ваше завдання: зберегти ксеноморфа живим. За вісім годин ми до вас приєднаємось.

– Ми в ущелині, леді. Човник не зможе тут сісти.

– Це не ваші проблеми, офіцере. Залишайтесь на місці.

За збереження ксеноморфа відповідаєте особисто. Кінець зв'язку.

Прем'єр-лейтенант озирнувся навколо, немов намагаючись побачити крізь туман щось хоч трохи подібне до злітнього майданчика. Молочно-біла муť оточувала його звідусіль. Він раптом засумнівався, чи у правильний спосіб звернувся до Сайкс. Може, треба було сказати не просто «леді», а «високородна леді», або «преподобна леді»?

«Ні, – вирішив офіцер. – Титул Преподобної зі зверненням «леді» не монтується зовсім. Конче треба запитати в старших і, можливо, вибачитися при нагоді. А то ще образиться».

**Космодром Телон, планета Аврелія
(6КА81:4), зоряна система Мійтри (HD168443)**

9—11 фебрарія 417 року Ери Відновлення

Загальні шикування у школі, де вчилася Пела, були рідкістю. Востаннє всі навчальні сектори збирали на головному спортивному майданчику три з половиною місяці тому, коли оголосили траур за покійним імператором Туре Шактірі ІІ. Так само, як і тоді, вихованців вишикували літерою «П» навколо металевої платформи-таблетки. На неї зійшли урочисто одягнений ректор, його заступники, старші куратори секторів і жінка у чорно-золотому строї офіцера Зоряного Флоту. Сріблястий диск Мійтри сяяв на ультрамариновому небі єдиної, окрім Землі, планети, де людям для перебування на поверхні не треба було надягати ані шоломів, ані скафандрів, ані герметизованих комбінезонів. Скручені у перламутрові жгути високі хмари застигли нерухомим ескортом навколо місцевого сонця. Всі навколишні предмети відкидали різкі тіні, а освітлена променем Мійтри місцева сіра

трава здавалась металевою. Легенький теплий вітерець напивав полотнище синьо-білого прапору колонії і ворушив волосся вихованців і вихованок шостого рівня, що вперто вибивалось з-під кумедних корпорантських капелюшків. Для цих широт така пафосна погода вважалась аномальною. За стандартним галактичним часом ішла перша декада фебруарія. А за місцевим календарем у Північній півкулі панувала глибока осінь.

Коли шеренги школярів завмерли у доречній напрузі, ректор зробив півкроку до краю платформи, енергійно розправив плечі, прикрашені професорською мантиєю, і звернувся до вихованців:

– Молоді громадяни вільної Аврелії, – прогундосив він крізь дихальний протівірусний фільтр. – Настав час великих випробувань як для нашого світу, так і для всього людства. Ворожі нашій великій расі сили знову загрожують населеним світам. Але нащадки героїчних першопрохідців доби Явіса і Сіорана ніколи не стануть на коліна перед чужинцями! Ми сповнені рішучості дати відсіч. Охоронець прав і свобод світів імператор Еарлан Третій наказав нам мобілізувати всі сили для захисту людства й тих немеркнучих цінностей, котрі заповіли нам Отці-відновлювачі. Виконуючи наказ нашого монарха, Особлива самоврядна імперська колонія Аврелія також заступає на бойову варту. Громадянам нашої колонії, серед іншого, доручено в найкоротший термін розконсервувати імперський військовий космодром Телон,

поряд із яким, як ви знаєте, знаходиться наш навчальний заклад. І ми, свідомі важливості цієї місії, з належною відповідальністю виконаємо наш патріотичний обов'язок. Для оголошення мобілізаційного плану розконсервації я надаю слово заступникові коменданта космодрому капітану другого рангу Ксан Гаотан.

– Яка симпатична тітка... – млосно прошепотіла Оса, яка стояла за спиною Пели.

– Уб'ю, – попередила та подругу.

Заступник коменданта тим часом стисло окреслила завдання для вихованців школи. Космодромні служби мали вже за шість тижнів прийняти, завантажити та відправити на орбіту перший «човник». Строк був надзвичайно стислим, тому цілу адміністративну область перевели на режим військового стану. Серед іншого на розконсерваційні роботи у Телоні вирішили мобілізувати вихованців трьох старших рівнів – від п'ятого до сьомого. Всього сто чотирнадцять майбутніх техніків, яким тимчасово, до закінчення розконсервації, надавався статус інженер-курсантів Зоряного Флоту.

– Круто! – прокоментувала повідомлення про зміну статусу Оса. Вона вже подумки рахувала перші в своєму житті кишенькові гроші. Курсантам Зоряного Флоту надавалось не лише державне утримання, але й певні суми на власні потреби.

«Цікаво, чи імплантують нам тепер персональні комуні-

катори?» – подумала Пела. Дівчину раптом охопило відчуття, що ріка її життя змінила свою течію з повільної на швидку, що швидкість течії щогодини зростає, й що до справжнього водоспаду вже не далеко.

Наступного ранку вихованців розбудили за годину до сходу Мійтри. Сніданок подали незвично калорійний, а замість остогидлої мішкуватої форми вихованки жіночого сектору знайшли у своїх шафках комбінезони з цупкого темно-сірого матеріалу, що милував око тьмяним металевим відблиском.

– Це ж справжній офіцерський прикид! – закотила очі напівкровка Еліс, обмацуючи численні кишеньки, муфти і терморегулюючі клапани комбінезону.

– Модна штука, – погодилась Оса, встромляючи свої тонкі альфійські ноги в обтягуючі анізоборні штани. – Я такий комбік бачила, коли ми сюди летіли. Оп-ля!

– Що ти там бачила, лічинка! – пирхнула корінна авреліанка Лерон. – Тебе ж везли шестирічною, як біологічний вантаж...

– Затули пащу, товстолапа! – обірвала її Пела. – Ще раз нявкнеш на Осу, я з тебе самої біологічний вантаж зроблю.

– Припиніть розмови! – гримнула на дівчат кураторка. – Одягайтесь швидше, автобуси вже чекають.

За лічені хвилини вихованки жіночого сектора вишикувались біля шлюзу, на ходу встромляючи у ніздрі противірус-

ні фільтри. Кураторка ретельно перевірила зовнішній вигляд своїх підопічних і поклала долоню на червону панель шлюзового сканера. Мембрана тріснула, і вихованки вийшли на поверхню Аврелії.

Шкільний двір цього ранку мав незвичний вигляд. У світловому колі стояли автобуси, а біля них люди у формі Зоряного Флоту. Вихованок знову вишикували. До шеренги, у якій нерухомо застигла Пела, підійшов флотський.

– Я майстер Йун, – назвався він. – Ті, чий прізвища я оголошу, сідають до жовтого автобуса.

Серед оголошених прізвищ Пела Махоніко почула своє. Оса до жовтого автобуса не потрапила, й це засмутило Пелу. Вона хотіла сказати Осі на прощання щось приємне і підтримуюче, але її вже штовхали в плечі. За мить Пела сиділа в автобусі разом із трьома десятками вихованців і вихованок. Зручне крісло з гідроподушками приємно огорнуло стегна і плечі дівчини.

Не гаючи часу, майстер Йун розпочав інструктаж:

– Ви всі є курсантами моєї команди. Моя команда називається «восьма монтажна». Від сьогодні ми з вами працюватимемо у ремонтно-відновлювальному секторі космодрому, на майданчику номер три. Повторіть те, що я сказав!

– Команда «восьма монтажна», ремсектор, третій майданчик, – без ентузіазму прогундосили новоспечені курсанти. Вони вже почали здогадуватись, яка саме робота чекає на них у сталевих лабіринтах Телона.

– З цього моменту ви повинні виконувати всі мої розпорядження, – вів далі майстер Йун, – а також розпорядження мого заступника, флаг-марінера Ясмін.

Поряд з Йуном опинилась молода вродлива жінка з темно-оливковою шкірою і великими очима. Пелі вона відразу сподобалась. Особливо її очі – темні, теплі і гіпнотичні. Світле волосся і блакитні очі Оси відразу виблиякли у пам'яті Пелі. Тепер їй кортіло дізнатись, яка ж на смак ця дивовижна оливкова шкіра.

Вона так захопилась вродою Ясмін, що забула вслухатись у те, що каже Йун. А він розповідав про техніку, якою мали керувати бійці «восьмої монтажної».

– ...використовуються переважно роботи та роботизовані агрегати типу «7Т10» і «елефант», конструкцію яких ви повинні були вивчити на заняттях у школі, – казав майстер, акцентуючи підвищенням тону слово «повинні». Над головою майстра спалахнув плаский екран, на якому розгорнулась схема Телона, де яскравими кольорами були позначені ремонтний сектор і третій майданчик. Схема перетворилась на тривимірну, і Пела зрозуміла, що той майданчик знаходиться під поверхнею планети і являє собою частину підземного ангара для міжрейсового обслуговування та ремонту орбітальних «човників». На схемі ангар нагадував пенал для фехтувального приладдя. Цифрові позначки вказували на велетенські розміри «пенала», в якому планувалось одночасно обслуговувати зо два десятки космічних апаратів. До-

вжина центральної директриси ангара перевищувала три кілометри.

«У всьому є плюси і є мінуси, – філософськи резюмувала дівчина. – З одного боку, доведеться аж півтора місяця горбатитись серед іржавих руїн, та ще й під землею. А з іншого, весь цей час поряд буде вродлива дівчина на ім'я Ясмін. Цікаво, від кого її гребе більше – від жінок чи від чоловіків? А може, від дигендерів?»

Раптом Пела вирішила, що у тому випадку, якщо флотській красуні більше подобаються чоловіки, вона віддасть прислані братом гроші на операцію зі зміни статі. Пелі самій стало смішно від такої несподіваної рішучості, й вона голосно пирхнула. Хтось із курсантів засміявся. Майстер Йун невдоволено подивився на неї, але в очах Ясмін Пела не помітила осуду. Навпаки, там з'явилось щось веселе.

«Напевно, відчула, що сподобалась мені», – не без задоволення припустила Пела. Щодо своєї привабливості вона не мала жодних сумнівів. Специфічна увага оточувала її вже не перший рік. Висока, струнка, синьоока, з природним – густим, хвилястим, розкішним – рудим волоссям, вона вирізнялась з-посеред не лише курдуплистих корінних аборигенок, але й із «тонконогих» громадянок у першому поколінні. Треновані м'язи не псували довершеної краси її тіла, яке уміло рухатись граційно і зважливо, немов не відчуваючи зайвої третини авреліанської гравітації. «Ти така гарна, така гарна, як сексі-клон з віртуалу», – не втомлювалась шепотіти їй на

вушко закохана Оса, котра у школі здобула славу надзвичайно пихатої, перебірливої і вимогливої білявки. Навіть крижані кураторки-авреліанки, свідомі своєї спадкової громадянської вищості, задивлялись на Пелу. Особливо у басейнах та гімнастичних залах, де мішкуваті шкільні комбінезони не заважали демонструвати усі естетичні переваги «тонконогої» організації тіла. У природній пам'яті Пели (а кіборгенної їй, зрозуміло, імплантувати ніхто не збирався) зберігався таємний «файлик», де вона вела облік своїм перемогам. Керівники школи були б вельми здивовані, якби змогли дістатись до цієї краплини грішної інформації. Гламурна Оса у переліку шкільних тріумфів Пели Есмеральди Махоніко була далеко не першою.

Автобус тим часом проминув поселення «Біла Троянда» і виїхав на старе шосе, що вело до космодрому. Пряме, немов стріла, воно ще кілька днів тому було майже поховане під рухливим шаром жовто-гірчичного пилу. А тепер цим шосе, в одному напрямку з автобусами, рухались армада цистерн, платформи з роботами, крани та інша техніка, спрямована адміністраторами колонії на розконсервацію Телона. Могутні вежі космодрому підносились над горизонтом, підсвічені прожекторами.

За двадцять хвилин автобус зупинився під циклопічними арками вантажного крана. Йун, Ясмін і курсанти рушили широким похилим тунелем, що вів до підземних приміщень космодрому. В реальності ремонтний ангар виявився подіб-

ним до неосяжної печери, перспектива якої губилася у хмарах пилу і кольорових спалахах світла. Тут уже вирувала відновлювальна діяльність. Летючі і крокуючі роботи розчищали центральну директрису ангара, інші, подібні на велетенську броньовану гусінь, прокладали свіжі рейки для тальферів і мобільних платформ. Їхні блискучі обладунки віддзеркалювали навколишній будівельний вир і розгублені обличчя курсантів. Вихованці тихої провінційної школи, вони уперше в житті зустрілись з фронтальною силою могутньої технічної цивілізації, спрямованою волею міжзоряної держави. Дійсність перевищила усі ті враження, які майбутні працівники космодромних служб отримали під час симулякрових ігор і тренувань.

– Ось і третій майданчик, – командир «восьмої монтажно́ї» кивнув у бік хаотичного нагромодження будівельних плит, контейнерів і перекручених металевих рейок. – Зараз сюди прилетять «елефанти» й ми з флаг-марінером проведемо перше практичне заняття.

«Елефантами» транспортно-монтажних роботів назвали не дарма. Силкові агрегати, приторочені до їхніх опецькуватих корпусів, нагадували слонячі вуха, а монтажний маніпулятор – хобот. Керувати летючими слониками було нескладно: поточні завдання вводились через голосовий комунікатор. Найважчим виявилось запам'я-тати десятки команд з рубрикатора операцій. Пела кілька разів помилилась, що спричинило завчасні трансформації контейнерів та зіткнен-

ня її «елефанта» із сусіднім, оператором якого був (була) дигендер з темно-червоною шкірою і чорним волоссям, заплетеним у три товсті скрутки. Йун несхвально хитав головою, а Ясмін щоразу терпляче підказувала Пелі правильні команди. Дівчина при цьому намагалась перехопити погляд флагмарінера, але та не відривала очей від тривимірної монтажною мапи, що жовтуватою пірамідкою мерехтіла над її комунікатором. З четвертої спроби Пела таки змусила летючого «слоника» закріпити керамічний відбивач на стику кільцевих секцій ангара.

«Джу-у-джай!» – подумки вигукнула вона бойове гасло шкільної збірної з баскетболу. Що саме означала ця кричалка, ніхто точно не знав, але у змаганнях вона реально допомагала. На спортивних майданчиках і в навчальних аудиторіях Пела Махоніко завжди і у всьому була або першою, або ж однією з перших. Й тут, у скаженому вирі велетенських механізмів, вона теж не збиралась пасти задніх. Тим більше, що поряд була Ясмін. Пела відчувала, що флагмарінер також із породи тих сонячно-позитивних перфекціоністів, котрі з дитинства прагнуть бути найкращими, мріють про найкраще й не розмінюються на компроміси. Саме про таку вдачу свідчили точні економні рухи заступниці командира, її сконцентрованість під час виконання виробничих завдань, її бездоганно припасований комбінезон та мистецьки накладена на обличчя елегантна косметика, яка лише підкреслювала яскраву красу праправнуки смаглявих та чорнооких меш-

канців земного півдня.

Тим часом на третій майданчик кіборги доправили нову партію керамічних і металопластикових елементів облицювання. Пела за кілька хвилин дала собі раду з новим набором монтажних позицій і відповідних команд. Вона відчула, що отримує контроль над процесами, які ще годину тому уявлялись їй нездоланими за складністю ребусами. Робота мало-помалу захопила дівчину. З кожною новою монтажною операцією її «слоник» ставав слухнянішим і моторнішим. Відчуття влади над розумною машиною виявилось несподівано приємним. Пелі подобалось вибудовувати для «елефанта» бездоганні траєкторії, подобалось звужувати до оптимального мінімуму рухи його хоботоподібного маніпулятора. Ті операції, які на початку зміни займали в неї до шести-семи стандартних хвилин часу, вона врешті-решт навчилась скорочувати до чотирьох. Їй відчувала, що це не межа.

Тепер Пела зрозуміла брата, що його – як вона пам'ятала від найперших років дитинства – було не відтягнути від побутових робіт, скелетонів та навчальних кібернетичних модифікаторів. Якоїсь миті вона припинила зважати на присутність Ясмін. Майстер Йун вже не кидав на неї тривожні погляди, зосередившись на тих курсантах «восьмої монтажної», яким все ще не вдавалось приборкати своїх «елефантів».

Від монтажу плит-відбивачів Пела, з дозволу майстра, перейшла до складніших операцій. Дівчина якраз закінчувала

закріплення на стелі ангара силової ферми, коли її нарукавний дисплей спалахнув червоним. Пролунав різкий акустичний сигнал тривоги.

– Прорив! – попередив Йун. Одночасно у комунікаторі пролунав наказ всім залишатись на своїх робочих місцях до особливих розпоряджень.

Слово «прорив» було з дитинства знайоме кожному мешканцю Аврелії. Воно означало, що представникам місцевої фауни вдалось прорватись крізь захисні бар'єри, якими оточували поселення землян, технічні та агрономічні об'єкти. Хоча спеціальні команди біологів і мисливців регулярно винищували усіх потенційно небезпечних істот в зонах розселення колоністів, прориви і вірусні зараження все ж траплялись. Особливо докучливими для колоністів були різноманітні підземні створіння, підкопи яких знаходили у найнесподіваніших місцях. Хижа фауна кисневої планети невтомно прокладала підземні ходи і лази навіть під великими містами землян, незважаючи ані на чутливі детектори, ані на силові бар'єри й спеціальні відлякуючі репеленти. Цивільним колоністам інструкції рекомендували під час проривів ховатись у спеціальних приміщеннях високого рівня захисту. В школі такі приміщення, неофіційно обізвані «панікернями», знаходились у кожному житловому і навчальному блоці. На їхніх броньованих дверях вдень і вночі світились червоні кола евакуаційних позначок. Але на території старого космодрому ще не встигли відбудувати систему захище-

них сховів. Тому новоспечені курсанти розгублено роззирались навсібіч.

Раптом виявилось, що майстер Йун і Ясмін мають особисту зброю. Пела вперше в житті побачила променеві пістолети. Щоправда, зброя в руках командирів «восьмої монтажно́ї» не додала дівчині впевненості. Вона на «відмінно» вивчила шкільний предмет «Тубільна фауна» і знала, що зупинити авреліанських хижаків променевиками вдається далеко не завжди. Радше, ніколи не вдається.

За кілька секунд Пела почула крики. Хтось смертельно нажаханий волав про допомогу. Кричали на сусідньому майданчику, де працювала Оса. Піраміда зі щойно привезених контейнерів і плит не давала роздивитись, що саме там відбувається.

«Бідна Оса!» – майже байдужо констатувала Пела.

Ясмін запитально подивилась на Йуна.

– Ні, – сказав той. – Маємо наказ. Стоїмо тут.

Раптом Пела побачила щось таке, що змусило все її тіло ущерть вкритись холодним потом. Над монументальним згромадженням плит з боку четвертого майданчика з'явилися мацаки. Два рухливі сегментовані щупальця, вкриті яскраво-жовтими і червоними плямами.

«Adelma polaria», – визначила Пела вид істоти і згадала, що повідомляли файли «Тубільної фауни» про цього мешканця спекотних аврелі-анських рівнин. Адельма – великий хижак-автохтон, за морфологією дещо нагадує земних скор-

піонів, але у сотні разів перевищує їх розмірами. Живе невеликими колоніями, полює у зграї собі подібних. Швидко бігає, феноменально стрибає. Вражає своїх жертв плазмово-електричним розрядом, сформованим у вигляді кульової блискавки, рухом якої адельма керує на відстанях до тридцяти метрів. Біофізичний механізм маніпулювання кульовою блискавкою не вивчений. Процес травлення поділено на кілька етапів. Спочатку адельма обробляє уражену жертву шлунковою секретією і лише після кількох годин починає трапезу. Хижак добре захищений, надзвичайно цілеспрямований й не припиняє атакувати навіть після втрати третьої хапальних та несучих кінцівок. У перші десятиліття колонізації Аврелії адельми поступались кількістю вбитих та скалічених ними землян лише гіперотруйним екваторіальним поліподам. У навчальних файлах містились згадки про цілі поселення першопрохідців планети, випалені плазмовою зброєю адельм, а в історичних та пригодницьких серіалах суворі рейнджери героїчно відбивали атаки лютих скорпіоноподібних монстрів.

Саме завдяки рейнджерським серіалам Пела згадала, що очі в адельми розміщені на кінцевих сегментах хапальних щупалець. «Тварюка на мене дивиться!» – майнуло в її голові. Дівчина розвернула свого «слоника» в напрямку мацаків, закріпила їхнє зображення у пам'яті робота командою «новий об'єкт для монтажної операції» і віддала наказ зафіксувати «об'єкт» у наявній позиції. Робот підлетів до краю чет-

вертого майданчика, розгортаючи маніпулятор. Щупальця сховались за стосом відбивачів, але наступної миті адельма вистрибнула на ребро поставленої сторчма плити і випустила блискавку. Сліпучо-яскрава кулька розміром з горіх крутнулась, затріщала і вдарила в лобовий сегмент «слоника». Корпусом агрегата побігли іскри і синюваті сполохи. «Слоник» зійшов з траєкторії й безпорадно махнув хоботом, збивши адельму з її позиції. Хижак упав на розчепірені шматки арматури. Пелі почулось, як щось верескнуло.

Цієї миті Ясмін вистрілила з променевики в бік ще однієї адельми, яка розгорнула хапальні кінцівки в десяти метрах від Пелі. Заряд перетворив на вугілля один із її мацаків. Адельма відстрибнула і потрапила під збитого блискавкою «слоника». Агрегат важко впав на спину хижакові, зламав йому панцерний гребінь і розчавив нутроці. Перша адельма тим часом почала відповзати до вузького проходу між стосами плит. Майстер Йун обстріляв її з променевики, але вперта істота продовжувала втискувати свій обпалений тулуб між плитами.

– Дивіться, он ще одна! – крикнув хтось із курсантів.

Здоровенна жовто-червоно-чорна адельма вистрибнула з під вантажної платформи. Її тріскуча блискавка попливла в бік Ясмін. Пела двома руками схопила гострокутний шматок відбивача і стала з ним на шляху блискавки, немов зі щитом. Ясмін щось крикнула, але Пела не зрозуміла, що саме. В цю мить промінь прожектора освітив велику адельму, почулось

сичання плагану¹⁰, хижак нагло почорнів і розсипався на порох та дим. «Військові! Ми врятовані!» – полегшено зітхнула Пела. Блискавка припинила тріщати, огорнулась пласкими червонуватими кільцями, наче маленька модель Сатурну, вдарилась у керамічну поверхню «щита», й це було останнє, що запам'ятала Пела. Перед її очима спалахнуло болісне сьйво, тіло немов щезло, а потім настала темрява, котра була чомусь не чорною, а темно-коричневою.

ПЛАНЕТА АВРЕЛІЯ

Витяг із сімнадцятого арпикранського видання довідника «Населені планети»

Аврелія (6КА81:4) – четверта планета зоряної системи зірки Мійтри (давній індекс HD168443). Маса 1,43 земної, орбітальний період 702 стандартні доби, ексцентриситет 0,08, діаметр 19 457 км, сила тяжіння на поверхні 1,35 земної, кут нахилу екватора до лінії орбіти – 9 градусів, період обертання навколо осі – 33 стандартних години. Планета має супутник Ваал, правильної сферичної форми діаметром 1100 км [...]

Єдина за межами Землі планета, атмосфера

---

¹⁰ Плаган – військова плазмова катапульта.

якої придатна для дихання землян (співвідношення кисню, азоту та аргону тотожні земним до десятих долей процента). Планета була знайдена земними астрономами у середині XXI століття. Тоді ж вона отримала свою назву. Історики розійшлися у поглядах на її походження. Більшість вважає, що планету було названо саме так завдяки латинському виразу «*sub auras*» (під відкритим небом). Меншість пов'язує назву планети з «*aureolus*» – «золота, зроблена із золота». Поети називають Аврелію «Золотою Планетою». В кінці XXI ст. оператори місячних телескопів повідомили землянам, що атмосфера четвертої планети в системі Мійтри азотно-киснева, а водяні океани вкривають 66% її поверхні. Придатність планети для колонізації була остаточно підтверджена автоматичним зондом «Улугбек», який був виведений на орбіту планети у 2158 році. Після тривалих дискусій земні політики прийняли рішення, що Аврелія має стати пріоритетною ціллю у програмі колонізації світів за межами Сонячної системи. Офіційно особлива самоврядна колонія Аврелія була заснована у 2194 році, коли з космічного корабля «Лю Ян» (капітан Ідо Нагімі) на Плато Авенджер була висаджена перша група колоністів. Перші сто п'ятдесят років існування колонії (піонерська доба) пройшли у важкій праці з трансформації біосфери планети для безпечного життя землян. В проект перетворення планети на нову батьківщину людства земляни вклали безпрецедентні за всю історію

освоєння космосу інвестиції. У середині XXIII ст. майже третина асигнувань на колонізацію космосу призначалась для підтримки трансформаційних робіт на Аврелії. Масштаби колонізації не мали прецедентів і вимагали участі найкращих фахівців та застосування найновіших технологій. Зокрема, транспортна система планети створювалась відразу як глобальна мережа, здатна безпечно і швидко перевозити десятки мільйонів людей і відповідну кількість вантажів. Перспективні плани колонізації передбачали комфортне розселення на поверхні планети до чотирьох мільярдів представників людської раси.

Тим часом перші колоністи зіткнулись із виснажуючою силою тяжіння, яка на третину перевищувала земну, з ураганними зимовими вітрами, з нестачею металів платинової групи, зі смертельними вірусами (як місцевими, так і земними мутантами) та з хижими представниками авреліанської фауни. З першої групи колоністів (1320 осіб) до двадцятирічного ювілею колонії дожило лише п'ятеро щасливців. Але завзята (а іноді й героїчна) праця піонерів принесла добрі плоди. На початку Ери Відновлення (через 125 років після заснування колонії) на Аврелії мешкало вже три мільйони колоністів, з них майже мільйон складало населення столичного міста Астер, розташованого у живописній Бухті Вітрів на березі Південного Океану. До того часу більшість біологічних загроз було зліквідовано і в зонах поміркованого клімату (на

узбережжях океанів та на островах екваторіальної зони) почався бурхливий процес розселення нових хвиль колоністів. Чотири великі космодроми щотижня приймали партії поселенців, які назавжди залишали перенаселені земні мегаполіси і купольні поселення на менш комфортних планетах заради аквамаринового небосхилу, зелених океанів та неозорих жовто-сірих рівнин нового зоряного дому. [...]

В перші століття ЕВ почалось формування великих агрозон, у яких вирощували адаптовані до ґрунтів Аврелії корисні земні рослини. Вже на початку четвертого століття планета повністю забезпечила себе натуральними харчами, а промисловість почала виробляти найскладніші технічні пристрої, включно з двигунами космічних кораблів та бойовими кіборгами. [...]

Авреліанці завжди активно втручались у велику галактичну політику. Саме на Аврелії виникли перші монархічні осередки і саме громадянин Особливої самоврядної колонії Аврелія адмірал Анар Асмір у 127 році ЕВ був проголошений першим сувереном Зоряної Імперії. Консервативна у своїх політичних поглядах авреліанська громада незмінно протистояла земним конгресистам, федералістам, демократам і підтримувала авторитарних монархів. А у 295 році з волі Еарлана II планета отримала статус столиці. Астер став центром дислокації найвищої імперської бюрократії, його населення досягло двадцяти трьох мільйонів і певний час його мешканці пишались

тим, що вони живуть у найбільшому з людських міст за межами Землі. Чисельність населення планети зростала і у 405 році досягла двох мільярдів. Висока сконцентрованість колоністів на кліматично привабливих океанських узбережжях почала створювати проблеми, і уряд Аврелії оголосив амбітну і коштовну програму заселення північних рівнин, де нові поселення і міста будувались з розрахунку на сезонні урагани та на можливість нападів небезпечних хижаків¹¹. [...]

У Смутні часи авреліанська аристократія підтримала узурпаторів і Дім Оурбені. Але переможцями у громадянській війні вийшли аристократи на чолі з Домом Тізе. В Аврелії відібрали столичний статус, а частина представників бунтівної авреліанської політичної еліти була відправлена у вигнання. За правління монархів з Дому Ойзеле колонію фактично відсторонили від політичного життя Імперії, і лише на початку п'ятого століття ЕВ такі визначні й родовиті авреліанські консерватори, як сенатори лорд Рехинальдер і лорд Корвін-Кларт, отримали високе становище в оточенні Туре Шактірі II. У януарії 417 року новий імператор Еарлан III призначив своїм повноважним представником на планеті високородну піфійку – Преподобну сестру Ашелін, що викликало масу пересудів серед гордовитих нащадків героїчних першопрохідців. [...]

---

¹¹ Одним із таких поселень стала «Біла Троянда».

Пела отямилась у медблоці. Спробувала поворухнути рукою й полегшено зітхнула. Пальці виконали команду, намацали цупку бактерицидну тканину постілі, зім'яли її. Параліч, дякувати Предкам, її оминув. Пела спробувала присісти, їй це вдалось. Потім вона перевірила ноги – підтягнула коліна до підборіддя: спочатку ліве, потім праве. Простирadlo сповзло кудись на підлогу. Дівчина побачила, що уся оплетена бридким на вигляд сітчастим коконом, а навколо ліжка роздулась напівпрозора бульбашка ізоляційної мембрани. За нею вгадувались контури медичних роботів, світились індикатори та екрани. Під лівою рукою Пела намацала гладенький пластокерамічний квадратик. Вона посміхнулась своїй здогадці й піднесла знахідку до очей. Стандартна авреліанська картка особистого доступу, солідаризована з контрольним імплантом власника помешкання. На картці було позначено номер кімнати, соціальний код її мешканця та два слова, написані від руки червоним маркером: «Чекаю. Ясмін».

Поблизу туманності Кінська Голова (M43), на відстані одної сотисячної парсека від зірки Мелані в Темному Агрегаті Оріона

10 пентарія 417 року Ери Відновлення

Експедиційний скегер¹², виштовхнутий у космічний простір газовими струменями, залишив центральний ангар лінкора. Вольск налаштував оглядовий монітор так, щоби якнайдовше бачити «Айн-Соф». За той час, що вони йшли до системи Мелані, він устиг полюбити цей буцімто проклятий зорельот, на якому закінчили своє життя два не найгірші в історії Зоряної Імперії монархи.

Під час польоту він часто заходив до особистих апартаментів Сіорана Шостого, що зберігались у тому вигляді, як їх спланували придворні дизайнери більш ніж шість десятиліть тому. Інтер'єри імператорських покоїв не виглядали старомодними. Натуральне дерево, карарський мармур і темна бронза ніколи не виходили з моди. Як і коринфські коло-

---

¹² *Скегер* – космічний корабель легкого класу.

ни з позолоченими капітелями, що підтримували багатофігурні фризи під стелею, яка імітувала екваторіальний земний небосхил. Удень на штучному небі палав сонячний диск, вночі сяяли яскраві зірки. Час від часу цією «небостелею» пролітали живописні комети, метеорні потоки і орбітальні «човники». При всій банальності цього видовища тут було цікавіше, ніж у сапфірово-сталевих апартаментах Туре Шактірі, також законсервованих для потреб майбутніх техноархеологів.

У кабінеті шостого Сіорана Вольск сідав за дубовий стіл, вмикав світильники з плафонами із гірського кришталю і уявляв, як останній володар з Дому Тізе вершив долю щойно врятованої ним Імперії. Коли Вольск довідався про склад експедиційної групи, що мала висадитись на планету 9KB40:2, то саме за цим історичним столом спробував синтезувати на позитронному планшеті маленьку космо-оперу про чотирьох героїчних першопрохідців грізної планети Тифон. Пілот Церм в цій космоопері, на відміну від реальної Шерон Церм, була не маленькою жінкою з татуванням на всьому тілі, а чорнокосою красунею з дещо вампірським вищиром. Баронесі Гвен Вей дістались усі можливі бонуси як зовнішнього, так і внутрішнього плану. Вона стала прекрасною білявкою з тілом Шерми й очима епічної принцеси. Персонажа Вей Вольск одягнув в агресивний яскраво-червоний скафандр й наділив здатністю спопеляти монстрів за допомогою плагану таких розмірів, що реальна Гвен навряд чи

змогла б відірвати його від поясного фіксатора. Піфійка Мулан отримала атрибути відьми-пророчиці, чого й варто було очікувати для піфійки, а також вміння володіти секретними прийомами ближнього бою. Собі Вольск залишив проникливість знавця древніх секретів та романтично-безнадійну закоханість у Гвен Вей, яка зберігала не менш романтичну вірність опальному адміралу Лансу.

Вольск якраз домальовував тло для сцени, де він мав врятувати Гвен від товстого гирга, коли почув кроки. До імператорського кабінету зайшла Тарасваті.

– Ось ви де.

– Так питаєте, ніби ви, Преподобна сестро, від початку не знали, де я, – відізався техноархеолог.

– Ви думаєте, що я тримаю у голові усі ваші переміщення? – пирхнула Тарасваті.

– Я думаю, сестро, – відкладаючи планшет, пошепки повідомив піфійці Вольск, – що ви тримаєте у вашій чарівній голівці цілу Імперію!

Жриця розсміялась й несподівано поцілувала техноархеолога у чоло.

Теплий слід від цього цнотливого поцілунку він фізично відчув, коли спостерігав, як перетворюється на маленьку зірку, а потім й зовсім щезає між розсипів галактичних світил гігантський лінкор. Корпус скегера тим часом завібрував, реагуючи на включення маршевих двигунів. Маленький зорельот взяв курс на зловісний Тифон.

Випереджаючи скегер, до Тифона наблизився й вийшов на орбіту навколо нього тактичний зонд. Його чутливі сенсори почали сканувати кору планети, шукаючи гніздо гиргів, хоча вчені на «Айн-Софі» одноставно скептично висловились щодо шансу знайти його на «дев'ятій-сороковій».

Перед екіпажем скегера командор поставив завдання вивчення інформаційного спадку Повзучих Отців та супутніх їм давніх цивілізацій, якщо, зрозуміло, такий спадок на Тифоні знайдеться. Тара-сваті підтримала Зорана, нагадавши, що г'орміти віднесли планету, неофіційно найменовану Тифоном, до «заборонених» світів саме з огляду на те, що там зберігались руїни споруд, збудованих Повзучими в кінці Першого циклу розвитку галактичних рас.

– А ще, – нагадала тоді Знаюча, – не забувайте, колеги, що гирги, які знищили арсенал П'ятнадцятого флоту, прибули туди на борту безпілотного крейсера, що відвідав Тифон. Ми не можемо однозначно стверджувати, що зараження крейсера відбулось саме на цій планеті, але не виключаю того, що «дев'ята-сорокова» може стати кінцем нитки, яка приведе нас до гнізда гиргів.

– Або просто кінцем, – додав космоаналітик Мо Кирик, зустрівши погляд Тарасваті, відвів очі й поспішив додати: – Невдалий жарт, колеги, вибачте.

Жарт Мо Кирика згадався Вольску, коли екіпаж скегера отримав перші дані, зібрані зондом з планетарної орбіти.

«Дійсно, не планета, а “просто кінець”», – оцінив він відеокадри, на яких розгортались вкриті щаблем і пилюкою рівнини та попелясті пасма гір, сточені вітрами за ті десять мільярдів стандартних років, що Тифон обертався навколо Мелані.

Планета була старшою за Фаренго. Найстарішим з усіх тих світів, що зустрілись людству за століття космічної експансії. Вона втратила океани, її гірські хребти перетворились на розсипи каміння, мантія охолола, і геологічна динаміка зійшла на нуль. Мертвотну прозорість сухої аргоново-вуглекислої атмосфери не порушувала жодна хмаринка. Лише грандіозні пилові вихорі танцювали над пустелями «дев'ятої-соркової» свої одноманітні цвинтарні танці.

– Вся вода замерзла у кригу і знаходиться під кілометровим шаром осадових порід, – повідомила Мулан, яка зчитувала з моніторів блок геофізичних даних. – Дуже мало металів, напевно, всі видобули за технічної доби.

– Не бачу руїн, – промурмотіла Церм. – Вольск, ви бачите руїни?

– Поки що ні, капітан, – відізвався техноархеолог. – Але на такій мегадревній планеті руїни мають знаходитись на великій глибині. Їх не просто буде знайти.

– Якщо вони глибоко, то ми до них не доберемось, – промурмотіла Мулан, перемикаючи монітор на інфрачервоний діапазон. – На скегері немає важкого геологічного обладнання.

– На «Айн-Софі» є тераджоулевий лазер, – нагадала Гвен Вей. – Теоретично, ним можна проплавити кілометровий тунель.

– Силікати він може й проплавить, а от щодо базальтів – сумнівно, – зауважила Мулан. – А якщо там буде підземна крига, тунель залле вода.

– Алексе, ти свого часу досліджував артефакти, привезені звідси, – звернулась до Вольска баронеса. – Ті кіборги, які їх знайшли, мали скласти карту підповерхневих аномалій Тифона.

– Карту вони склали, Гвен, проте ті уламки, які я вивчав, були знайдені на поверхні. У районі під сімнадцятим градусом північної широти і вісімдесят шостим довготи.

– Мулан, нехай зонд покаже нам цей район, – розпорядилася Вей.

– Хвилинку, мем! – відізвалась піфійка, якій, судячи з усього, чим далі тим більше подобалась роль оператора розвідувального зонда. – Виводжу на монітори... Дивіться!

Фрагмент сірої пустелі, помережаної серпиками пилових дюн, що виник на моніторах, не містив нічого цікавого. При збільшеному зображенні дослідники побачили присипані пилом антени і силові ребра посадочного агрегату.

– Алексе, можеш визначити його тип? – запитала у техноархеолога баронеса.

– Без проблем. Це тактична платформа-база універсального безпілотного дослідницького модуля серії «ен-ер три-

ста». Модулі цієї комплектації спеціально призначені для дослідження планет зі щільною атмосферою. Їх на земних заводах виготовляє корпорація «Тала-Тейон». Ними обладнані практично усі розвідувальні рейдери, побудовані після чотирьох шостого року. До комплекту входять п'ятитонний гвинтокрилий планетоліт з інфраквантовим комп'ютером, три простіші планетольоти, буровий пристрій та ракетна капсула, яку повертають на рейдер разом із зібраними взірцями.

– Щось я не бачу планетольотів, – зауважила Церм.

– Десь мають бути. Напевне, після відвантаження зібраних матеріалів їх знову кудись відправили. Зараз пошукаємо... – Вольск на бічному екрані увімкнув опцію розширеного пошуку об'єктів з вмістом металів. – О! Південно-західніше фіксую якесь залізяччя. Відстань від платформи приблизно три кілометри. Судячи з розмірів, це один із малих гвинтокрилів.

Зонд тим часом зайшов за горизонт, і район дислокації дослідницького модуля опинився за межами його бачення. На центральній панелі розгорнулась панорама, яку транслювали оглядові камери скегера. Темно-малиновий диск Мелані помітно збільшився за останню годину. В лівій частині панорами з'явився жовтий півмісяць – Тифон.

– До виходу на первинну орбіту ще двісті шістнадцять стандартних хвилин, – повідомила Церм. – Потім ще години чотири переходитимемо на робочу орбіту. Супремус заклав

до рейсової циклограми вісім ввімкнень маршового двигуна. Отже, маємо час на відпочинок. Пропоную екіпажу поспати. Після виходу на робочу орбіту у нас буде годин зо двадцять серйозної роботи. Зонд тоді щопівгодини пролітатиме над тією підповерхневою аномалією, яку супремус визнає пріортетною для дослідження.

– Щопівгодини? – перепитала Вей.

– Робочу орбіту плануємо зробити максимально низькою, – підтвердила Церм. – Дев'яносто кілометрів в апотифонії і шістдесят – у перитифонії¹³. Завдяки цьому ми зможемо скласти карту підповерхневих порожнин з лінійним розрішенням до двох метрів.

– На якій глибині?

– До двох кілометрів. Глибше картинка розмиватиметься завдяки ефекту Геселя¹⁴.

– Мулан, а ви володієте присипляючим гіпнозом? – звернувся до піфійки техноархеолог. – Я відчуваю, що не зможу тепер заснути.

– В наших скафандрах передбачена функція вибіркового гіпнопригнічення, – нагадала Церм. – Цілком ефективна і безпечна процедура. Між іншим, вам усім імплантували військові регулюючі чіпи, а в них є відповідні налаштування.

---

¹³ *Перитифоній* – найближча від планети точка орбіти супутника Тифона, *апотифоній* – відповідно, найдальша.

¹⁴ *Ефект Геселя* – явище стрибкоподібного зростання просторової інтерференції гравідинамічних хвиль у неоднорідному молекулярному середовищі.

Так що ваша психосоматика не чинитиме процедурі жодного опору.

– Капітан, ви щойно завадили Мулан зробити добру справу й покращити свою карму, – посміхнувся Вольск.

– А ти впевнений, Алексе, що допомога арпікранським техноархеологам покращує карму? – втрутилась у розмову Вей.

– Я не знавець релігій, але про себе знаю, що я добра людина.

– Я не буду нікого присипляти, – сухо повідомила Мулан.

– Знаючі і гумор – несумісні речі світу сього, – констатував Вольск, активуючи процедуру гіпнопригнічення. Останнє, що він почув, перед тим як пірнути у сон, було запитання баронеси, адресоване Церм:

– Ви вже отримали від зонду дані ГРЛ¹⁵?

На лінкорі ці дані отримали практично одночасно з екіпажем скегера. Командор Зоран, Тарасваті, космоаналітики і геологи передивились експрес-аналіз, зроблений корабельним супремусом. Нічого й віддалено подібного до гнізда гиргів локатор не знайшов. Під поверхнею Тифона він відзначив каверни і гравітаційні аномалії типу місячних масконів, але слідів біологічної активності там не виявив. Не лише специфічних «гніздових», але й будь-яких. Планета виглядала біологічно стерильною.

---

¹⁵ ГРЛ – гравірезонансний локатор.

– Нехай група Вей відпрацює район ось цієї підповерхневої аномалії, – Зоран вказав на яскраво-червоний контур в екваторіальній зоні. – Нехай позбирають там артефакти і повертаються. А першу і третю планети проскануємо з позаекліптичної траєкторії¹⁶... Цей Тифон... якимось галактичне кладовище. Лише час згаяли.

– Може, відправимо до першої планети зонд? – Тарасваті ще раз пробігла очима колонки цифр на екрані. – Там є сліди метанової атмосфери. Поки група Вей досліджуватиме аномалію, зонд просканує планету. Ми від того не затримамось.

– Погоджуюсь, – кивнув командор. – Принаймні матимемо певність, що близ Мелані тої клятої матки немає.

---

¹⁶ *Позаекліптична траєкторія* – така траєкторія, котра проходить поза площиною, що у ній, зазвичай, обертається 99% планет, астероїдів, комет та пилу, що оточує зірку.

Стара кальдера вулкану Ронго, гірська система Аль-Кранц, планета Сельва (ЗКВ106:2), в системі зірки Ахернар (Альфа Еридана)

29 квадрарія 417 року Ери Відновлення

– Нам треба присельвитись якомога ближче до цієї точки, – невловимим рухом Преподобна Сайкс накреслила зірочку натривимірній схемі, що світилась над командною панеллю десантного модуля.

– Зрозумів вас, – почув Зак-Зак голос пілота. – Будемо орієнтуватись на східну вершину гори Маунт-Шилд. Це у двох кілометрах від вашої точки. Біля підніжжя гори наш МАДАР¹⁷ показує відносно рівний майданчик...

– А ще ближче?

– Вибачте, Преподобна, але у цих скелях...

– Це Сельва, лейтенанте. Тут кожний метр дороги загрожує смертю. Тим більше, у такому тумані...

---

¹⁷ МАДАР – мазерна система високоточного всепогодного об'ємного сканування району посадки, причального комплексу або стикувального вузла.

– Зрозумів. Я зроблю усе можливе, Преподобна.

Десантний модуль, виконуючи маневр, різко звалився на бік і крутою глісадою ковзнув у надра туману. Заку здалось, що його шлунок у чемпіонському стрибку торкнувся мозку. «Добре, що не снідав», – похвалив себе ксенобіолог і подивився на протилежну протиперевантажну нішу, де гнучкі стрічки оповили тендітне тіло Дімери. Обличчя піфійки крізь прозорий кераміт шолому виглядало по-дитячому ображеним.

«Дівчинці теж не солодко», – вирішив Зак й знов відчув, як його внутрішні органи розпочали черговий дрейф у напрямку до горла.

Тим часом модуль обігнув кутасте громаддя Маунт-Шилд й нирнув до ущелини, яка, наче ніж шарлотку, розрізала базальтове пасмо навколо кальдери Ронго. Лець не зачепившись за розсипи гострого каменюччя, «летюча тарілка» просковзнула під зубатим скельним навісом, на мить зависла над краєм двохсотметрового провалля, хитнулася, наче дзига перед зупинкою, й присельвінилася за кілька метрів від надувних наметів тимчасового табору, яким керував Со Лай.

– Ідеально. Отримаєте нагороду від командування, – оцінила вправність пілотів Сайкс. – Проскануйте район на предмет наявності ворожих ксеноформ.

«На предмет наявності», – хмикнув лець живий Зак, який, незважаючи на всі пригоди, зберіг той необхідний запас кри-

тичності, котрий супроводжує у життєвих мандрах кожного справжнього вченого. Він вже раніше зауважив, що високородна Знаюча полюбляє вживати канцеляризми. Колись його науковий керівник пояснив аспіранту Закові, що природженого начальника можна виявити за його схильністю до офіційного словотворення. «Нам із тобою, хлопче, начальниками не бути. Не вміємо ми з тобою балакати по-начальницьки», – напрозорочив тоді науковий керівник й налив Закові перший у його житті шкалик чистісінького лабораторного спіритус віні. Науковий керівник був тіронійцем. Старим і битим життям сельвологом, що чудом вижив у болотяних лабіринтах Озера Кларта.

Все ще згадуючи смак того ритуального спирту, ксенобіолог вибрався з протиперевантажної ніші й допоміг Дімері відчепитись від затискувачів і стрічок. Пілоти вже просканували ущелину і повідомили, що жодної небезпечної ксеноформи, окрім полоненої скутулії, наразі не спостерігається.

– Випускайте морліфів, – наказала пілотам Сайкс. – А за ними підуть «павуки».

За армійськими і флотськими статутами у місцях розташування експедиційних підрозділів високе керівництво мало зустрічати не менше двох офіцерів, або прирівнених до них відповідальних осіб. До імпровізованої брами табору вийшли виконуючий обов'язки коменданта Со Лай і старший наукової групи Фальк. Коли з дискоїда, випереджа-

ючи кіборгів, немов сірі тіні, висковзнули морліфи, прем'єр-лейтенант внутрішньо напружився. Він не любив цих тварин. Хоча щуропси-слідопити успадкували від гризунів лише третину геному, для Со Лая вони залишались щурами. Здоровенними хижими ратанами, які сусідились з неможливою людністю у поселеннях Колумбії – батьківщини командира «ті-ді». Під тим житловим куполом, у якому пройшло дитинство прем'єр-лейтенанта, якось замешкала зграя щурів-мутантів. Час від часу у куполі безслідно зникали діти. Коли Со Лаю виповнилось чотирнадцять, зникла його молодша сестра Лінь. Всі чоловіки з родини Со прийняли участь в рятувальній експедиції, яка рушила до задушливого підкупольного пекла. Вони вбили з півсотні мутантів, але не знайшли ані Лінь, ані решти дітей. У смертельній бійці з величезним чорним щуром Со Лай отримав свої перші шрами і вперше відчув себе воїном. Шериф відзначив його завзятість, а через три роки дав рекомендацію для вступу до військового училища.

– Я пам'ятаю, як ти випатрав ратана, – сказав тоді Со Лаю шериф. – Той мутант був завбільшки з вівцю. Ти хоробрий хлопець. З тебе вийде справний офіцер.

Сенсор променевика Со Лая зреагував на ментальний сигнал й здійснив подачу зброї під праву руку. Утримувач поясного кронштейна при цьому клацнув на всю ущелину. Фальк здивовано подивився на офіцера, а морліфи завмерли. Со Лай неквапом повернув зброю у початкове положення.

– Це кмітливі і доброзичливі звірі, лейтенанте, – завібував у його внутрішньому комунікаторі голос Преподобної Сайкс. – Й не мають нічого спільного з колумбійськими ратанами.

– Жодних проблем, Преподобна. Це в мене занадто чутлива до ментальних сигналів зброя. Я її так навмисно налаштував. Ми ж на Сельві, – нагадав Со Лай. А про себе зауважив, що телепатичні здібності піфійок зовсім не казкова шняга.

Морліфи наблизились до нього, крутячи хвостами на знак прихильності. Офіцер змусив себе почухати за вухом здоровенну щуропсиху. Та у відповідь дружньо вищирила зубату пащу.

Тим часом трапом дискоїда зійшли дві Знаючі у матово-сірих скафандрах. За ними на сельвійський ґрунт висадився обвішаний засобами біолокації довготелесий цивільний. Замикали процесію гостей військові з червоними відзнаками Джи Тау. Серед останніх, судячи з наявності лабораторних валізок та транспортних біомодулів, були й ксенобіологи.

«Радше за все, цивільний і є отим Зак-Заком, – вирішив прем'єр-лейтенант. – Занга каже, що він невизнаний геній. Клопоту знов побільшає. Чим численніші генії, тим менше конкретної роботи вони виконують. Тепер ось почнуть чубитись з Фальком за кожне визначення; вийде в нас не експедиція, а цілий симпозіум».

– У якому стані скутулія? – не гаючи часу, перейшла до справ Сайкс.

– Базальний метаболізм стабільний, але знижується сигма, і пульсація хорди дійшла до критичного значення, – доповів Фальк.

– Показуйте.

– Ходімо, колеги, – Фальк жестом запросив гостей до табору. – Я вважаю, що ксеноформу потрібно негайно перемістити до стаціонарного біомодулю. Ми надто довго тримаємо її під газовою блокадою.

Сайкс та її почет наблизились до місця ув'язнення монстра. На гнучкому екрані, що його приліпили до ізоляційної мембрани, висвічувались дані моніторингу внутрішніх органів скутулії. Цифри і позначки на екрані щосекунди змінювались.

– І що ви скажете? – звернулась до Зак-Зака і Дімери Сайкс. – Істоту можна транспортувати?

– Радше за все... так, – Зак-Зак уважно продивився колонки цифр, – але я би хотів побачити контрольні дані дементивної динаміки¹⁸.

– Лімбограму? – уточнив Фальк.

– Плюс детальні дані сканування тих церебральних секторів, які відповідають за ментальний вплив.

– Ми не впевнені, що ментальний вплив генерує саме мозок.

– А що ж тоді, по-вашому, його генерує?

---

¹⁸ *Дементивна динаміка* – руйнівні зміни в області мозку у перебігу коми або ж штучного припинення діяльності мозку.

– Поки що цього не вдалось визначити.

– Це ж принципове питання, колего. Ми повинні знати природу впливу, – Зак-Зак збільшив зображення грушовидного органу, ніби підвішеного на тонких жилах. – Я бачу характерне потовщення проталамусу. Ця ділянка за структурою цілком подібна до тої, яка генерує ментальні хвилі і в болотяної дворогої багатоніжки *Cylindroiulum diacornis*, і у псевдополоза *Coluberina singulata*.

– Вам, колего, як завжди, усе зрозуміло, – обличчя Фалька не можна було роздивитись за світловими фільтрами шолома, але у голосі вченого присутні відчули роздратування. – Проте насправді єдиної думки академічних кіл щодо того, які саме органи сельвійських прорептилій генерують телепатичний вплив, ще не склалось. Існує принаймні чотири концепції, які радикально відрізняються за своїми висновками. Ви, зокрема, доводите у своїх статтях, що за телепатію у протополозів відповідає одна із ундуляцій проталамуса плюс зв'язані з нею нейроструни рогових відростків, а я – і зі мною більшість сельвіологів – цю вашу думку не поділяємо. Категорично не поділяємо і не бачимо підстав для цього. Ваші припущення не підкріплені жодними вагомими експериментальними даними. Це лише гіпотеза.

– О, яка приємна несподіванка! Ви навіть читали мої статті.

– Я читав ваші статті, шановний колего, але не впевнений, що ви читали мої.

– Мені достатньо того, що я вбив купу часу на праці вашого вчителя і патрона Гурако.

– До речі, лідера наукової школи та найвизначнішого на сьогодні спеціаліста з порівняльної морфології сельвійських ксеноформ.

– Це ви так вважаєте.

– Досить пустих слів, – припинила наукову суперечку Сайкс. – В нас немає часу на всі ці дискусії. Мене цікавить лише один-єдиний аспект життєдіяльності цієї істоти. Ми повинні в'яснити, якими є потужність та специфіка телепатичного впливу скутулії. У моїх ксенобіологів в біоконтейнері знаходиться відомий вам організм-симбіонт *Licosa selvix*. Мене цікавить: може чи не може ця скутулія за допомогою свого ментального впливу розірвати симбіотичну взаємодію між складовими організмами лікози. І якщо скутулія на це спроможна, то на якій відстані і як швидко.

– Але ж для такого експерименту потрібно звільнити ксеноформу з-під нашого контролю, – все ще не второпав Фальк.

– Так, ви праві, – погодилась Преподобна. – Починайте виводити скутулію з контрольованого стану.

– Випустити її?

– Ми триматимемо ксеноформу у клітці. У нас тут є одна принагідна конструкція.

– А ви впевнені, що вона не вирветься з тієї вашої клітки? Вона, між іншим, відірвала голову охоронцю разом із части-

ною екзоскелета.

– Це мій наказ, – мовила Сайкс. – А я, до вашого відома, представляю тут імператора... Лейтенанте!

– Слухаю, мем! – Со Лаю що далі то більше подобався керівний стиль жриці.

– Ваше завдання: безпека на території, де ми будемо проводити експеримент.

– Буде зроблено, мем!

– Ми марно втратимо час – раптом заявив Зак-Зак. – Це ж скутулія, а не чулімба. Нам потрібна чулімба.

– Ми достеменно не знаємо, яка саме істота врятувала магонійців, – не погодилась Сайкс. – Якщо із скутулією не вийде, будемо шукати чулімбу. Я все сказала.

– Нам потрібна чулімба, – промурмотів Зак-Зак. Але певності у його голосі не відчувалось.

«Геній здувся, – зрозумів Со Лай. – Піфійка вміє обlamувати ботанів. Цікаво було б подивитись на цю Преподобну Сайкс, коли вона буде без скафандра».

В нього почала народжуватись ще одна думка, пов'язана з високородною Знаючою, але, пам'ятаючи, що жриці володіють телепатією, офіцер придушив її у зародку.

**Планета Аврелія (6КА81:4),
зоряна система Мійтри (HD168443)**

14 фебрарія 417 року Ери Відновлення

Пела на мить замислилась, перш ніж притиснути картку доступу до мембрани з цифрою «85». Потім вона рішуче наклала гладенький квадратик на ту частину ледь вібруючої поверхні, яку підсвічувало жовтувате світло. Пролунав мелодійний сигнал, колір світла змінився на зелений, і дівчина увійшла до тимчасового особистого помешкання флаг-марінера Ясмін Бехеште. Господиня чекала на неї. Пела, що звикла бачити флаг-марінера у форменому комбінезоні, розгубилась, питаючи себе: «А це дійсно вона?»

Блискуче золотаве плаття і химерна діадема перетворили Ясмін на принцесу з казкових серіалів. Підтримані діадемою хвилі важкого чорного волосся падали на її оголені плечі, окантовуюючи шляхетні лінії шиї та різнокольорове каміння колье, стилізованого під прикраси жінок Давнього Єгипту. Плаття підкреслювало матову досконалість шкіри. Без

взуття Ясмін здавалась мініатюрнішою, аніж на будівельному майданчику.

«Напевне, це традиційний одяг її рідної планети», – пропустила приголомшена Пела, згадавши, що дівчата поміж собою називали флаг-марінера «тіронійською щурихою». Вона раптом здогадалась, що Ясмін одягла це неприпустимо розкішне, за тутешніми мірками, плаття не просто так. Зрозуміла, що чорноволося красуня перетворилась на принцесу саме заради неї, задрипаної курсантки з неповноцінним соціальним статусом. Дівчина відчула себе дикункою й засоромилась. Їй здалось, що спартанські звичаї авреліанської провінції тепер сяють на її чолі, наче клейма злочинців з історичних фільмів. Ясмін, здавалось, все зрозуміла й першою зробила крок назустріч.

– Заходь, заходь чарівна гостя, – її голос линув медовим потічком, немов мантра гіпнотизера. – Заходь, моя рятівнице, заходь. Мій дім тепер є твоїм домом, розділи ж зі мною радощі мого ложа.

– Дякую, Яс...мін, – ледь прошепотіла Пела, вдихнула просякнуте мускатним ароматом повітря і відчула, як йде обертом голова.

– Тобі ніяково від усього цього? – Ясмін ледь нахилила голову і торкнулась поглядом блискучої біжутерії.

– Ні, воно дуже розкішне...

– Бачу, що твоя Оса не бавила тебе костюмованими пригодами.

– Ви знаєте про Осу? – Пелі здалось, що все її тіло вкривається червоними плямами. Ніколи в житті їй не було так незатишно, як у цю мить.

– Про вас усі знають, – смаглява красуня наблизилася своє обличчя до обличчя дівчини й кінчиком язика торкнулась ямки на її підборідді. – Вона красива, у тебе хороший смак. Але... бувають красивіші.

Ніби на підтвердження своїх слів, Ясмін кивнула на дзеркальну стіну. Пела подивилась туди і побачила цибату руду дівку у смішному одязі поряд з одягнутою в блискуче золото давньоєгипетською володаркою. Раптом золото з шурхотом сповзло на підлогу, і тепер поряд із розчервонілою курсанткою напружилась струнка бронзова статуетка. Світло у кімнаті стало помаранчевим, від чого оголене тіло «володарки» ніби огорнулось золотаво-шоколадним сяйвом.

– Ти дуже класна, дівчинко, дуже класна... Довірся мені, моя руденька, – шепіт Ясмін лунав наче придушений рик пустельної левиці. Пела відчула, як вправні пальці звільняють її від поясу і одягу. – Не кажи мені «ви»... Сьогодні я твоя... Сьогодні ти забудеш про ту твою бліду Осу...

«Вже забула», – не без здивування відзначила Пела.

Приблизно за три тисячі кілометрів від вісімдесят п'ятого помешкання житлового сектора космодрому Телон, у великому місті на березі Екваторіального океану, розташувалась одна з численних «червоних зон», що належала дослідницьким та резидентальним підрозділам імперських Джи Тау. В

той час, коли Пела забувала про Осу в обіймах нової подружки, в цій «зоні» зустрілись координатор розвідувальних проєктів Служби Запобігання на Аврелії Рей Блісс і невиразний світловолосий дигендер у формі техніка Джи Тау й шевронами флайт-лейтенанта.

– Я прочитав вашу доповідь, – без вступу почав Блісс. – Я, на жаль, не фахівець з фізики плазми й, відповідно, не все зрозумів, – він зустрів погляд техніка і здивувався крижаній відстороненості у його очах. – Якщо я не помиляюсь, ви стверджуєте, що під час останнього нападу адельм на космодром Телон ви помітили певні аномалії у застосуванні ними кульових блискавок?

– Якщо це можна назвати «аномаліями», сір.

– ...?

– Це були не кульові блискавки, сір.

– А що ж тоді?

– Якби, сір, ми не мали там спеціальної апаратури, то, напевне, нічого б не помітили... Сто відсотків, що нічого б не помітили. Але, ви ж знаєте, нам наказано відслідковувати ситуацію навколо Махоніко, брат якої був терористом...

– Я в курсі, мене наразі цікавить не вона.

– Вибачте, сір. Я продовжую. Там у нас знаходиться чутлива апаратура, яка дозволяє фіксувати зміни і трансформації енергетичних полів у всіх можливих діапазонах. Ця апаратура не була створена для аналізу разрядної зброї адельм, але ми фіксуємо всі події...

– Мудро робите, – кивнув Блісс.

– Ми піддали детальному аналізу усі фізичні явища, що супроводжували напад аделєм в космодромному ангарі.

– Для чого?

– На всяк випадок.

– А я думаю, – координатор хитро примружився, – що комусь дуже закортіло стати першим, хто зрозуміє, як саме аделєми керують тими своїми блискавками. Таке відкриття прогриміло б на всю Аврелію. Хтось там у вас, скажімо так, має неабиякі дослідницькі амбіції. Часом це не ви, Модо?

– Всі мої відкриття, сір, я завжди спрямовував і спрямовую на благо Служби. Виключно на благо Служби, сір.

– Добре, продовжуйте.

– Всього у нападі брало участь вісім пустельних аделєм. Їх ще називають *birunctata* – «двокрапковими». Ксенобіологи кажуть, що мисливський клан дорослих аделєм-самців зазвичай складається з шести-дев'яти особин. Отже, на перший погляд, нічого такого, що виходило б за межі норми. Прорвавшись до ангара, аделєми розділились на три групи. Це їхня стандартна мисливська тактика, також нічого дивного. На той майданчик, сір, де працювала Махоніко, напали три аделєми. Дві з них, до того як їх було знищено, встигли генерувати плазмово-електричні заряди і спрямувати їх на цілі. Першим зарядом вони вивели з ладу монтажного робота типу «елефант», другий увійшов у контакт зі шматком пластокерамічного ізоляту, що правив Махоніко за щип-

та, і вибухнув. В результаті вибуху Махоніко отримала легкі пошкодження шкіри, неповний параліч лівої руки і термічні опіки очей. За добу усі травми і порушення у динаміці кінцівки було ліквідовано. Лікування проводили військової медики з групи «ес-джі шість» у медблоці польового шпиталю Одинадцятого флоту. Парез лікували за стандартною схемою...

– Парез? – перепитав Блісс.

– Парез – це неповний параліч, сір, що приводить до обмеження рухливості кінцівок.

– Ви й на медицині знаєтесь?

– При потребі, сір, вивчаю суміжні дисципліни.

– Схвалюю. Продовжуйте, Модо.

– Все було ніби правильно, сір. Ніби нічого підозрілого, звичайний напад адельм. Проте детальний аналіз квантової голограми нападу дав несподівані результати. Якщо заряд першої адельми був звичайною кульовою блискавкою, то заряд другої взагалі виходить за межі тих фізичних процесів, які відбуваються при еволюціях відомих нам високоенергетичних газоплазмових утворень.

– З цього місця – деталізуйте. Спробуйте пояснити так, щоби я зрозумів.

– Я спробую, сір. Звичайна кульова блискавка є імпульсним індукційним розрядом, що виникає при різкому нарощуванні потужності магнітного поля. Його енергетика базується на тому, що електрони у тороїдальному магнітно-

му полі розганяються до релятивістської швидкості. Швидкі електрони досягають енергії приблизно у десять мільйонів електронвольт. Так, щоб ви уявили, сір: індукційний заряд в середині кільцевого вихору¹⁹.

– Я уявив, дякую, Модо. Магнітний тор, а його поверхнею рухаються електрони. Спіраллю рухаються. Подібно до сідерального прискорювача. Якщо я правильно вас розумію, в такій кульовій блискавці мало би відбуватись щось подібне до термоядерного синтезу?

– Саме так, сір. Звичайні кульові блискавки, як на Землі, так і на всіх інших планетах, інтенсивно випромінюють радіацію і мають відносно холодну поверхню. Сукупне значення енергії такої блискавки приблизно від восьми до дванадцяти мегаджоулів. Але те, сір, що генерувала друга адельма, мало енергію приблизно у тридцять мегаджоулів й не випромінювало ніякої радіації. Це було так зване «ідеальне кільце» з полоїдальним струмом.

– Я знову не розумію. Що таке «полоїдальний струм»?

– Я захопився, сір, ще раз вибачте мені. Я маю на увазі, що ця псевдоблискавка перебувала у створі лінійного індукційного газового розряду, типу звичайної лінійної блискавки. Це утворення мало гарячу поверхню й не володіло внутрішнім джерелом енергії, як кульова блискавка. Адельма такого плазмоїду продукувати не могла, навіть якби у неї в че-

---

¹⁹ Така фізична модель кульової блискавки є гіпотетичною. Наука початку ХХІ ст. не знає істинної природи цього явища.

реві сховали термоядерний реактор. Хтось або щось постійно підживлювало плазмоїд через енергетичний канал невідомого нам типу. Псевдоблискавку інспірували ззовні.

– Проникнення?²⁰

– Жодного сумніву, сір. Проникнення. Наша техніка не спроможна синтезувати керовані плазмоїди з такими енергетичними характеристиками. Навіть для кілоджоулевого згущення високоенергетичної плазми нашим фізикам потрібне громіздке обладнання.

– Залишки адельм дослідили?

– Не вдалось, сір. На жаль. Військові спопелили їх плагами, а потім ще й зміли попел. Ми маємо лише відеозаписи та голограми.

– Виявили, звідки вони прорвались?

– Під старим космодромом цілий лабіринт підземних ходів, тунелів і печер. Там повно усякої гидоти. Наші бійці пройшли кілька кілометрів тими підземеллями, але нічого незвичного не знайшли. Там лише кубла різноманітних ксеноморфів, залишки старої будівельної техніки, резервуари з хімікатами.

– А на відеозаписах і голограмах знайшли щось незвичне?

– Адельма, яка нібито генерувала псевдоблискавку, була дуже великою, як на представника сімейства *Adelma polaria bipunctata*, і мала дивне забарвлення. Це маскування, сір.

---

²⁰ Термін з лексикону Джи Тау для позначення явищ, пов'язаних із діяльністю на заселених землянами планетах нелюдських цивілізацій

Ніяка то була не адельма.

– Гм... Якщо, скажімо, чужі хотіли вбити Махоніко, – припустив Блісс, – то вони обрали надзвичайно складний й малоефективний спосіб.

– У мене є припущення, сір, – повідомив Модо. Координатор раптом зауважив, що відстороненість зникла з очей техника, які сяяли передчуттям великого відкриття.

– Я слухаю.

– Це не був замах на вбивство, сір. Це було щось інше. Я впевнений. Там, сір, на сусідньому будівельному майданчику під час нападу також сталося щось подібне. Блискавка вразила ще одну дівчину із числа інженер-курсантів. Її звати Орбана Сотазія Анс, відзивається на псевдо «Оса». Вона вчиться разом із Махоніко, і вони близькі подруги. Тобто навіть не подруги, а ще ближчі. Так, сір, ви правильно мене зрозуміли. На тому майданчику, де працювала Анс, не було спецапаратури, проте я маю певність, що її також «позначили» аномальним плазмоїдом.

– Цікаво. Проте для такої впевненості потрібні факти.

– Вони є, сір, їх достатньо, повірте мені. Тотожні ураження, не характерні для звичайної блискавки. Я можу підкріпити «нехарактерність» уражень більш аніж переконливою статистикою. Як місцевою, так і зібраною на Випереджаючих планетах. Для Землі, скажімо, це сотні тисяч випадків на протязі тисячі років. Повне співпадіння клінічної симптоматики. Що в Махоніко, що в Анс. І повна відмінність з пере-

важаючою більшістю тих випадків, які були знайдені мною в архівних базах. Я відчув, що тут простежується якась закономірність. Подивився біографічні файли покійного брата Махоніко – терориста Хепі Етальдіно. Його життя тут, на Аврелії, достатньо ретельно задокументоване. В його біографії також був епізод з нападом адельм. Коли йому було шістнадцять років, у поселенні Нова Джорджія. Та сама історія. Опіки очей, локальний параліч, струменеве ураження шкіри. А ще я продивився файли терористки Шерми...

– Навіть так, – Блісс похитав головою. Чи то здивовано, чи то несхвально.

– Я отримав на це дозвіл від керівництва управління «А», – повідомив технік, не відводячи погляду. Помовчав, чекаючи на реакцію Блісса; не дочекався й додав: – Дозвіл від адмірала Хангара. Тридцять дві години тому.

– Невже вам, Модо, приносить задоволення дратувати своїх безпосередніх керівників зверненнями «через голову»? – координатор розвідувальних проєктів пройшовся поглядом мішкуватим комбінезоном техніка, його кирпатим безбарвним обличчям, вузькою лінією рота і жіночою шиєю.

«Дигендер, умовно повноцінна двостатева особина, прикрий збій еволюційної програми, – Блісс зусиллям волі придушив хвилю обридження, яка вже напинала свій гребінь у його естві. – Що з нього візьмеш, з цього нещастя. Його (чи то «її») ображено ще до народження. І він (вона) дуже корисний (корисна). Допитливий (допитлива), здогадливий (здо-

гадлива), наполегливий (наполеглива). Знає свою справу... Насправді, Імперія стоїть саме на таких техніках».

Вголос він сказав:

– Ви повинні знати, Модо, що внутрішні статuti Служби чітко регламентують порядок звернень за дозволами до посадових осіб та експертних центрів.

– Я визнаю свою провину, сір.

– Це зрозуміло, але ви зупинились на тому, що дивились біографічні файли лідерки терористів Шерми Шайнар.

– Так, сір.

– І що далі?

– Коли вона перебувала на Землі, її також вразила кульова блискавка.

– ...?

– Так, це відмічено в її дос'є. Я знайшов медичний звіт, доволі детальний. Вона тоді була на третьому місяці вагітності, і військові медики з допоміжної бригади Першого флоту ретельно її обстежили.

– Але ж на Землі немає аделъм.

– Ви маєте рацію, сір. Тому поява тої земної кульової блискавки була замаскована грозою. Звичайним, як для Землі, явищем.

– Я вже знаю, Модо, яким буде продовження вашої історії: у Шерми були ті самі симптоми ураження, що й у брата із сестричкою та у курсантки Анс? Я вгадав?

– Абсолютно точно, сір. Ті самі симптоми. Один в один.

Це не може бути простою випадковістю. Всі згадані особи зазнали, як я думаю...

– Своєрідного посвячення від чужих?

– Саме так, сір! Ви мене зрозуміли. Їхні організми могли отримати не лише ураження, але й зазнати непомітних трансформацій, стати носіями «підсаджених» енергетичних структур або ж чогось у цьому роді. Це явне проникнення.

– Ви заслуговуєте на підвищення, – підсумував Блісс після кількох хвилин мовчання. – Хоча ви й діяли всупереч нашим статутам і... традиціям. Вважайте, що вам пощастило з начальником.

– Служу Імперії! – технік-дигендер виструнчився перед координатором.

– Тобі сподобалось? – Пела дивилась на дзеркальну стелю, де пульсувало у спільному ритмі дихання переплетене відображення двох тіл – світлошкірого і кольору байхового чаю.

– Ти ще питаєш? – Ясмін занурила свій точений носик у волосся подруги. – На цій застебнутій планеті знайти таке руде щастя... Я в шоці.

– Планетка ще та, – погодилась Пела. – Мене тутешні товстолапі задроти вже задовбали. Ти зовсім інша. Зовсім. Дівчата кажуть, що ти з Тіронії. Там краще?

– Мої батьки працювали на Тіронії, я там народилась. Але вся наша родина – з Землі. Я вважаю себе землянкою, а не тіронійкою.

– У нас в школі вчатьсЯ дві землянки. Обидві бридкі. Одна – альбінос із червоними очима, а в другої таке жирне волосся, що вже за годину після душу злипається у пасма гівнячкового кольору. Фе!

– Землянки різні бувають, – Ясмін лизнула вушко дівчини. – А тобі подобаються лише дівчата?

– Я хотіла б мати хлопця, – визнала Пела. – Але ж ти сама бачиш, які тут хлопці. Миршаві провінціали, нема на що й дивитись. У них найкрутішим щастям вважається узяти офіційний шлюб з донькою начальника. Усі товстолапі повернуті на кар'єрі, особливо на військовій. Якщо в когось із них родич служить в імперському Флоті, то це просто щось. І не підходь, не гляне. Вища раса! Вони тут так гнутьсЯ перед усяким дрібним начальством, що мене аж нудить. А бізнесмени з них ніякі. Тут усім бізнесом керують альфійці. От вони класні пацани, ділові. Й гроші в них водяться. Я хотіла б мати хлопця з Альфи.

– Альфійці занудні.

– Й зовсім не занудні.

– Я чула, що авреліанці спеціально заохочують переселенок до лесбійського кохання. Що це така політика тутешнього уряду. Обмежують народжуваність.

– Політика? – Пела скривилась, наче від кислого. – То мене навмисно «заохотили» до Оси?.. О! – згадала вона. – Ти ж казала, що всім відомо, що Оса моя дівчина... Була моєю дівчиною, – виправилась вона і винувато притиснула свої гу-

би до щоки Ясмін.

– Я не ревнива, руденька, не мкнися, – Ясмін підвелась з ліжка. – А ваші з Осою ігри хтось записує і продає. Можна придбати у вільному доступі і в різних форматах. Ви з Осою справжні зірки місцевого порно. Скоро із тих записів симуляшку зроблять. Якщо вже не зробили.

– Сволота! Падли! – Пела щиро вгризлась у подушку. Вона відчула, як горить її обличчя. Якби вона вміла плакати, то почала б ревіти, як шмарката малолітка.

– Та не переживай ти так. Знаєш, скільки дівчат на Аврелії заздять тобі смертельною заздрістю? – Ясмін щиро милувалась видовищем розлюченої красуні, її рухливою рудою гривою, що відливала міддю у матовому сьйві поляризованих світильників.

– Мені та їхня заздрість до одного місця. От до цього, – Пела поплескала себе нижче спини. – Падли! – дівчина запустила подушку у дзеркальну стіну. – Мене, як останню дурепу, підставили... Як-би я знала, хто це знімає...

– Може, Оса в курсі.

– Ти так думаєш? Ні, я не вірю... – Пела аж зблідла від такого припущення.

– А хто із вас двох обирає душеву кабінку? – Ясмін потягнулась усім своїм розкішним тілом, схилила голову на бік і змовницьки підморгнула подрузі.

Пела згадала, що кабінку для їхніх таємних зустрічей завжди обирала Оса. «Вб'ю суку!» – вирішила вона. А потім

ще один здогад вплив з її пам'яті: хитра посмішка Ясмін в автобусі, коли вони уперше побачили одна одну.

«Побачили одна одну наживо, – виправила себе Пела. – Вона впізнала мене. Вона бачила записи з кабінок. Мене ж, завдяки тій зрадниці, знає уся ця клята Аврелія... От звідки ноги ростуть!»

– Так ти бачила мене... наші з Осою...

– Бачила. Мені сподобалось. Навіть дуже. Я відразу помітила, що ти не знаєш про запис, що ти кохаєш ту стерву по-справжньому. Таке неможливо зіграти, руденька... Я передивилась усі записи з тобою, які лише знайшла у мережах. Ти вартуєш більшого, я ж тобі кажу.

– Її вбити мало. Підлота, дрантя...

– Лиши в спокої ту Осу, мисли ширше. У щирому коханні гріха немає.

– Гріха? – перепитала Пела. – Нас вчать, що «гріх» є означенням застарілого релігійного уявлення про втрату цноти. Ти сектантка?

– Чого б це раптом?

– Я знаю, що на Тіронії багато сектантів. Серед людей, а особливо серед клонів.

– Я не сектантка. А щодо втрати цноти... Ти знаєш ці рядки:

Кохання є набуванням єдності,
кохання є накопиченням цноти,

сонячного запаху, нечемних напружень тіла,
річкової ходи через вузькі лази ревнощів,
під мостами помсти,
крізь отвори денних проникнень...

– Ні, уперше чую. Накопичення цноти? – дівчина ворухнула губами, наче смакуючи парадоксальне словосполучення. – Прикольно.

Й хто ж це написав?

– Одна заборонена поетеса.

– Заборонена? – здивування Пели було щирим. Вона вперше почула, що існують заборонені поети. – А чому її заборонили?

– Колись тобі розповім, – на обличчя Ясмін раптом набігла холодна тінь.

– А як її ім'я?

– Шерма Шайнар, вона з Ноли.

– А почитай ще щось з її віршів.

– Слухай:

Я знову прив'язана до платану.

Мене намастили медом, щоби комахи знали, куди летіти;
щоби вони заповзли в мене через усі отвори
і щоби після їхніх щелеп мене стало зовсім мало,
самі лише кістки: блискучі, гладенькі,
такі ж досконалі, як я тепер. Тому що насправді комахи
відкривають глибші шари краси,

а не знищують, як думають ті, хто ненавидить.

– Це отак я прив’язана до самої себе, – після довгого мовчання мовила Пела.

– Ти сказала як поет, – Ясмін присіла на ліжко і заходилась пестити Пелу. – Ти не пробувала писати?

– Ні, – дівчина відсунулась від флаг-марінера. – То не моє.

– Щось не так, руденька?

– Я хочу більше знати про цю Шерму. Де можна дізнатись про неї?

– Я ж уже казала: вона заборонена поетеса. Якщо ти зробиш запити щодо неї в інформаційних мережах, тобою миттєво зацікавляться Джи Тау.

– Вони мною й без того цікавляться.

– З якої це радості?

– Мій брат чогось там накоїв проти Імперії... Ця заборонена Шерма воює з імперцями?

– Я знаю про неї не так уже й багато. Кажуть, що вона телепатка і неймовірна сексі. Вона здобула діамантову корону на альфійському всепланетному конкурсі краси. Навіть була коханкою імператора...

– Теперішнього?

– Ні, покійного Туре Шактірі. Потім вона очолила заколот проти Імперії і піфійських жриць.

– Коханка імператора очолює заколот і пише *такі* вірші? Крутезна дівка... – Пела замислилась, потім тяжко зітхнула:

– А я пропадаю у цій дірі, як грюбане щуреня.

– Тобі тут погано?

– Погано? Це слабо сказано. Мене вигрібає від цієї школи, від цієї смердючої Золотої Планети, від цих товстолапих тупаків, від цієї суки Оси, від усього, всього, всього. Ви-гріба-є!.. Вони ж тут усі такі моралісти, а знали про нас з Осою, знали все і не вигнали нас, не відправили до карцеру... Я тобі вірю, це така їхня політика. Вони дивляться на переселенців, як на корисних збоченців, як на дешеву робочу силу. Ми для них гірші за клонів. Їм головне, щоб ми не чіпали товстолапих, а між собою... Хоч би й повбивали одне одного, товстолапим до одного місця. Ненавиджу цю планету!

– Хочеш рвонутися звідси?

– Хочу, – Пела недовіжливо подивилась на Ясмін. – А ти мені допоможеш?

– Спробую.

– Але в мене на мандри немає фунтиків.

– Не в грошах справа, руденька. Дві ескадри Одинадцятого флоту за кілька тижнів передислокують до Сектора Ерідана. Кажуть, що на Сельву. Там будуватимуть суперсекретну військову базу. Тільки ти, дивись, нікому про це не кажи, – Ясмін притиснула палець до губ подруги. – Інформація рівня секретності «два А». Нас усіх перекидають на нову точку. Усіх, хто будує Телон. Але там, кажуть, на порядок більший обсяг робіт. Формується окрема бригада. Кожну монтажну команду розгортатимуть у батальйон згідно з табельними ви-

могами військового часу. Нам всім вже роздали контракти. Оклади подвійні, купа грошей. Мене приписали унтер-офіцером до батальйону, де тридцятивідсотковий некомплект контрактників. І нема звідки добирати. Найбільший дефіцит – оператори роботів. А ти, руденька, класний оператор. Найкращий із тих, хто працює в ангарі. В тебе природна чуйка на техніку. А ще: ти врятувала мене від адельми. Це тобі точно зарахують. А я можу зробити тобі протекцію... Але, кажуть, що та Сельва – найсправжнісіньке пекло...

– Ясмі, сонечко, як я тебе люблю! – Пела, не дослухавши, обхопила подругу обома руками й так стиснула, що та ойкнула від болю. – Ясмі, витягни мене звідси. Хоч у пекло, хоч куди! Ясмі!

– Тихо-тихо, руденька, ти так мені всі ребра зламаєш, – посміхнулась флаг-марінер, випрочуючись з небезпечних обіймів рудої спортсменки. – Я нічого не гарантую. Тим більше що в тебе, як виявилось, є проблемний брат. Але спробувати можна. Командир мого батальйону – старомодний натурал. Специфічний такий дядько, не злий, дивиться на мене, як морліф на сепека²¹. Йому, бач, подобаються природнонароджені дівчата. Зробимо так, щоби ти йому теж сподобалась.

– Зробимо, зробимо! – радісно підстрибнула Пела. – Я все

---

²¹ Вираз «дивитись, як морліф на сепека» відповідає сучасному «дивитись як кіт на мишу». «Сепек» або «зеб» – тіронійська назва здичавілого помийного kota, мешканця підкупольних смітників.

зроблю, що ти скажеш.

– Точно?

– Та щоб мене адельма згризла! – присягла флаг-марінерові Пела Есмеральда Махоніко, покірно сповзаючи на розкидані подушки.

Метрополія Ловел, область Східна Арсія, планета Марс (0KB01:4), Сонячна система

16 квалдрарія 417 року Ери Відновлення

Відколи Ланс Маккосліб почав викладати у Фламаріонівському університеті²², він постійно відчував на собі запитальні погляди керівництва, колег та слухачів. Адже коли відставний віцеадмірал Служби обирає місцем роботи кафедру практичної ксенобіології далеко не найпрестижнішого марсіанського навчального закладу, це мимоволі викликає запитання. А якщо дружина відставного віце-адмірала є відомим у всій Імперії ксенобіологом, баронесою з древнього марсіанського роду Веїв та ще й перебуває у секретній експедиції на найбільшому зорельоті Імперії, то питання розмножуються, наче знаменита сельвійська комашка *Ukuris atripalpis*, що встигає за один світловий день відкласти пів-

---

²² *Каміль Фламаріон* (1842—1925) – видатний французький астроном, автор бестселерів «Популярна астрономія» і «Планета Марс та умови для життя на ній».

мільйона яєць.

Маккосліб викладав пакет спецкурсів, пов'язаних із вивченням засобів протистояння небезпечним ксеноформам. Він також прийняв на себе завідування лабораторією, в ізольованих боксах якої слухачі Фламаріонівського університету могли побачити справжніх ксеноморфів, попрактикуватись у знешкодженні інопланетних вірусів, а також попрацювати на симуляторах, що відтворювали природні ландшафти Сельви, Бальсани, Колумбії та інших світів, населених особливо небезпечною ксенофауною. На спецкурси до відставного віце-адмірала записувались здебільшого ті із слухачів, хто планував робити кар'єру в управлінні «D» й назавжди зв'язати своє життя з безкінечною і виснажливою боротьбою людства проти тубільного життя колонізованих планет.

Серед постійних відвідувачів лабораторії були й діти колишніх підлеглих Маккосліба. Йонас, син капітан-лейтенанта Яблонського, загинлого на Бальсані координатора біологічних програм Джи Тау, виявився чи не найуважнішим слухачем спецкурсу «Захист від ментального впливу агресивних ксеноформ». До випуску йому лишались лічені тижні, і вербувальники Служби вже отримали згоду хлопця на стажування у польовому підрозділі управління «D».

Хоча Йонас, як було заведено, мав копію офіційного звіту про обставини загибелі батька, Маккосліб вирішив, що потрібно розповісти йому подробиці того, що сталося на Бальсані рівно три роки тому, у квадранті чотиреста чотирна-

дцятого. Координатор Яблонський розслідував тоді загадкову смерть групи цивільних ксенобіологів, що працювали у дослідницькому таборі на березі Летейського моря.

Маккосліб добре пам'ятав той випадок. Дослідницький табір належав Європейському центру вивчення інопланетного життя. Там позмінно чергувало четверо землян, які роками спостерігали за сезонними міграціями бальсанських псевдопод і гігантських яйцекладних багатоніжок з підкласу *Scolopendridae balsaniana erimorpha*. Життя табору було розміреним, а побут налагодженим. Кожна зміна відпрацьовувала два тижні, а потім два місяці відпочивала або у великому комфортному кампусі для науковців, розміщеному на вершині столової гори, або у великому (за місцевими масштабами) піонерському місті, що стихійно виросло навколо екваторіального космодрому. Того разу у прибережному таборі працювали дві сімейні пари ксенобіологів-землян. Їхні діти залишились у кампусі під наглядом вихователя і колег.

Сигнал тривоги надійшов до кампусу на світанку, коли з моря на берег насунув густий туман. Кіборг-«павук» доповів, що на табір напали біологічні об'єкти, які не піддаються ідентифікації. Люди не встигли прислати жодного повідомлення. Їхні трупи зникли. У розбитому модулі рятувальна команда Джи Тау знайшла лише кров, слиз невідомого походження, непошкоджені комунікатори та клапті анізоборних комбінезонів. Променева зброя «павука» випалила діри в стінах житлових приміщень, але ніяких залишків вби-

тих ксеноморфів рятувальники також не знайшли. Оптичні прилади зафіксували масивні рухливі форми, які штурмували табір. Проте в радіусі кількох десятків кілометрів навколо табору вислані з кампусу безпілотники не помітили жодної великої ксеноформи, здатної прорватись крізь захисні бар'єри. Розслідування безпрецедентного випадку очолив координатор Яблонський. За робочу гіпотезу він узяв припущення, що під покровом туману з моря вийшли невідомі землянам хижі амфібії.

Морська фауна Бальсани була вивчена на порядок гірше, аніж сухопутна. Ксенобіологи знали, що деякі тубільні морські істоти здатні пересуватись берегом. Як і сухопутні псевдоподи, мешканці бальсанських морів володіли телепатичною зброєю, здатною пригнічувати волю, паралізувати дихальні органи та викликати галюцинації. Яблонський тоді доповів Маккослібу, що вважає ситуацію надзвичайною і організовує на узбережжі засідку для того, щоби впіймати невідомого хижака. Віце-адмірал санкціонував його план. Для засідки бальсанський дослідницький центр Служби виділив трьох кіборгів-«трофейників» з хапальними маніпуляторами і тартановими сітками. Ще два кіборги, озброєні військовими плаганами, прикривали засідку, а Яблонський з двома помічниками розташувався у підземному укритті, спорудженому в двохстах метрах від берегової лінії.

Схему засідки проаналізували експерти тактичної групи управління «D» на Нолі та кризова команда ксенобіологів

Арпикранського університету. Їхні висновки також були позитивними. Три ночі Джи Тау очікували нападу на приманку – зачинену у житловому модулі свиню. Хоча свиня кожного ранку незмінно панікувала, наземні та підводні сенсори не знаходили нічого, окрім звичного руху морських істот та повільних пересувань зграй рівнинних поліпод, які вигризали у місцевій рослинності широкі просіки.

На четверту ніч з Летейського моря наповз непроглядний туман. Ті сенсори на узбережжі, що реагують на вуглецевий метаболізм, зафіксували стрібноподібне зростання біологічної активності. Приманка забила в ураганній свинячій істериці. Але відеокамери у всіх можливих діапазонах не фіксували жодних рухомих об'єктів, більших за земну мишу. Через тридцять хвилин після сплеску біоактивності водночас біля приманки і підземного укриття, наче з нічого, виникли величезні істоти, подібні до спіральних конусів з широкою основою. Істоти володіли колосальною ментальною силою. Яблонський, його помічники і свиня загинули майже миттєво від нейроспазму. Спровоковане телепатичним впливом раптове звуження судин розірвало їм капіляри головного мозку.

Кіборги-«трофейники» кинулись на «конуси», але ті, не вступаючи у бій, розпались на дрібні рухливі фрагменти і калюжі слизу. Так уперше на Бальсані ксенобіологи зустріли колонії симбіонтів, що були здатні створювати великі хижі метаформи. За кілька місяців стало зрозуміло, що невелич-

кі трансморфики зазвичай живуть під поверхнею планети, а здобичі від одного вдалого полювання у складі конусоподібного метаорганізму колонії цих крихіток стає на кілька стандартних років.

За весь час розповіді Маккосліба Йонас не задав йому жодного запитання. Він мовчки слухав, дивлячись у бік акваріуму, де мерехтіли золотаві буфончики авреліанських водяних світляків *Mastarius lumofasciata*. Потім син координатора Яблонського підвівся з крісла, подякував і безбарвним голосом, ніби виконуючи неприємний обов'язок, мовив:

– Батько дуже захоплювався власними ідеями.

– Себто? – не зрозумів такого підсумку колишній віце-адмірал.

– Йому не потрібно було самому сидіти на тому березі. Кіборги й без людей дали б собі раду.

– Може, й так, – Маккосліб вирішив не сперечатись, хоча міг би навести поважні аргументи на користь тактичних переваг людської присутності у подібних засадах.

«Дарма напружувався», – вирішив він, потискаючи руку майбутньому військовому ксенобіологу і дивлячись, як той залишає лабораторію.

– До вас прийшли. Чекають у секторі відвідувачів, – виникло у комунікаторі муркотіння університетського робота-диспетчера.

«Колекціонери», – вирішив Маккосліб, до якого неодноразово звертались місцеві любителі домашніх ксеноморфів.

Вони постійно потребували консультацій фахівців і готові були за них платити. Один із таких диваків-марсіан примудрявся тримати у крихітному житловому приміщенні біоконтейнер з отруйною сельвійською рептилією.

Маккосліб поставив на режим охорони вхідну мембрану лабораторного блоку, проминув розкішну оранжерею, що вела до аудиторного куполу, звернув в освітлену скупим марсіанським сонцем обхідну галерею і потрапив до великого холу, що гордо ніс назву «сектора відвідувачів». Ослінчики у холі сиротливо порожніли. Зате в невеличкому гостьовому кафе на нього чекали два добродії нетутешнього вигляду. Маккосліб відразу зрозумів, що це не колекціонери. Специфічна манера кидати навсібіч швидкі погляди, невиразні обличчя з важкими підборіддями і спортивні фігури видавали цих людей. У всіх світах працівники спецслужб виглядали однаково.

Колишній віце-адмірал внутрішньо сконцентрувався, акуратно обійшов черепахоподібного робота-прибиральника і наблизився до гостей з того боку приміщення, де стелю підтримували колони. Ті підвелись йому назустріч і ввічливо привітались.

– Я Олівер Рон Кнутсон, повноважний представник уряду Особливої самоврядної колонії Аврелія на Марсі, – відрекомендував себе старший з гостей. – А це, – він недбало кивнув на молодшого, – мій помічник.

– Ланс Маккосліб, завідувач лабораторії, – назвав себе ко-

лишній обер-борець з космічними чудиськами. Він вирішив, що відвідувачі, судячи з акценту та поведінки, й справді були авреліанськими резидентами, а не кілерами, підсланими Малко Веєм. А ще він припустив, що за авреліанською традицією друзі, швидше за все, називають повноважного представника «Орком»²³, й ледь стримав посмішку. – Чим зобов'язаний, панове?

– Ми не будемо кружляти навколо питання, адмірале, – взяв бика за рога авреліанець. – Питання чітке, недвозначне. Уряд моєї планети, за дорученням якого я тут, пропонує вам очолити Кризову службу колонії. Вам буде присвоєно найвище у нас звання генерал-полковника Охоронних сил Аврелії, виділено персональну резиденцію, особисту охорону та призначено неоподаткований оклад у два мільйони імперських фунтів на рік.

– Дуже вигідна пропозиція, – похитав головою Маккосліб. – Два мільйони! Це ж треба. Аж занадто, як на мене... В уряді Аврелії виникли проблеми з ксеноформами?

– Часи тепер усюди непевні, – ухилився від відповіді Кнутсон. – Ми на Аврелії люди прямі, адмірале. Любимо військову чіткість. Так чи ні?

– Я погоджуюсь, – несподівано навіть для себе мовив Маккосліб. Й подумки додав: «Подякуйте за це Йонасові Яблонському!»

---

²³ За авреліанською традицією дружні та корпоративні псевдоніми формуються з перших літер офіційних імені та прізвища.

**Космодром Телон, планета Аврелія
(6КА81:4), зоряна система Мійтри (HD168443)**

марцій 417 року Ери Відновлення

Інженер-курсантам сняться сни.

Орбані Сотазії Анс на прізвисько Оса сниться, що вона йде довгими тунелями зі стінами, немов виплавленими з блідо-зеленого непрозорого скла. Стіни тунеля розходяться, перетворюючись у велику печеру. На стінах печери висять ляльки. Вони виготовлені з блискучого матеріалу, подібного до того чорного пластику, яким у школі ізолюють панелі теплообмінників. У них однакові бридкі безносі обличчя з дірками замість очей. Деякі ляльки одягнуті у напівпрозору білизну, але на більшості з них – старовинні пишні плаття. Важкі оксамитові, розкішні шовкові, вельможні вісонові, з різноманітними жабо, мереживними вставками, оборками, пластронами, шнурівками, золотими і срібними фалерами, розшиті вздовж кантів перлинами, смарагдами, кістяними кульками і простим бісером.

Оса йде вздовж стіни з ляльками і раптом бачить, що серед чорних є дві ляльки тілесного кольору. В одній із них обличчя Пели, й на ній немає жодного одягу. У другій обличчя флаг-марінера Ясмін Бехеште, вона одягнена у дуже декольтоване золотаве плаття без рукавів. Ліва рука ляльки-Пели брутально з'єднана з правою рукою ляльки-Ясмін. Руки ляльок прибиті до стіни печери одним великим цвяхом. З того місця, де цвях пробив пластик, тече білувата рідина, таке собі синтетичне молоко, яке дають вихованцям у шкільній їдальні.

Оса відчуває, що її зараз знудить. Вона хоче втекти, але ноги її не слухаються. Шия також не повертається. Щось примушує Осу дивитись на ляльку-Пелу, на пластиковій «шкірі» якої вона знаходить такі знайомі родинки і смужки підстриженого волосся, та на чорноволосу ляльку-Ясмін в її нахабному платті, що масно відблискує у непевному печерному світлі. Дивитись на цвях та на повільні, огидно повільні краплі «молока», що зриваються з пластикової долоні ляльки-Пели і дзвінко падають на кристалічний виступ стіни, стікають склянистою поверхнею під ноги Осі.

«Тебе зраджено», – шепоче голос нізвідки.

«Знаю, – вона неймовірним зусиллям волі зупиняє нудоту. – Але цим тварюкам також обломиться».

Пелі наснилась матір. Вона у дивному комбінезоні яскраво-трав'яного кольору зі сріблястими погончиками і застіб-

ками. Вона дивиться на Пелу і посміхається.

«Тепер ти одна з нас», – каже матір.

«Мамо, я погана дівчинка, – на очі Пелі раптом навертаються сльози. – Я грішниця».

«Ти хороша дівчинка, – матір гладить Пелу по голові. – Ти отримала дар Спасителя Саошианта й невдовзі відчуєш Силу. Вона поведе тебе шляхом твоїх батьків, шляхом твого брата і шляхом Шерми. Можливо, Пеліко, тобі пощастить більше, аніж нам».

«Ти знаєш Шерму!» – дивується Пела.

«Вона одна з нас».

«Хто ви?»

«Колись ти дізнаєшся про все, Пеліка. А зараз я розкажу тобі одну історію. В давні часи вірили, що люди незламної волі можуть змінювати тканину реальності, немов художники, що вносять нові барви та лінії до своїх полотен. Що люди незламної волі вміють перетворювати ті силові лінії, котрі тримають цю реальність, на продовження своїх задумів. Що усі ми, насправді, мандруємо вздовж ліній. Тільки люди-воїни роблять це свідомо, а люди-вівці йдуть туди, куди спрямували їх призабуті пророки. Люди-вівці не знають, що світ знову змінився і що всі старі навігатори та дороговкази брешуть. Що брешуть навіть дороги. Але все одно людям-вівцям лячно. Ті з них, кому найлячніше, з рук у руки передають книгу без назви. Книга розповідає про мандри. Про трьох людей, яких безіменний воїн вів до місця, названого

на одній із сторінок книги «Обізнаністю», а на іншій «Присутністю». Ці люди йшли за воїном, і цей похід був для них самодостатнім. Супутники воїна не цікавилися Обізнаністю/Присутністю, їм було приємно йти за людиною, яка не боїться чудовиськ і має життєву мету. Але на закинутій станції, посеред безкрайньої пустелі, воїн чи то зникає, чи то гине. Себто світ знову фатально змінюється. Супутники воїна залишаються самі і ворожать на картах. Їм випадають карти, зміст яких – добування. Лише з цієї миті їх починає цікавити і вводити у сумніви думка про мету походу. Зброєносець припускає, що Присутності насправді не існує. Його син пропонує зберігати мету й напрямок. Молода дівчина наполягає на пошуках воїна. У сумнівах і пошуках проходить кілька днів. Зброєносець проголошує себе воїном і призначає нову мету мандрів. З ним погоджуються. Його син стає «новим зброєносцем», дівчина віддається «новому воїнові» на знак покори і віри в мету походу. Невдовзі з'являється чергове чудисько, і самозванець отримує у двобої з ним смертельне поранення. Всі вирішують, що його покарано за самозванство. Перед смертю він заповідає супутникам воїна уважно придивлятися до всіх без винятку знаків, якими супроводжуються навколишні зміни. «Світ влаштовано як гойдалку, – пояснює самозванець. – Що ближче до Присутності, то менші зміни. Всі речі буття поважають себе лише через відсутність змін». На останній сторінці книги намальовано цю гойдалку. Її вісь позначена літерою «С», а в кінці довгої дошки

літерами «М» і «Т». Один уже померлий чоловік, який читав дивну книгу разом із твоїм батьком, Пеліко, припустив існування таємничого Ордену Гойдалки. «Деякі люди-вівці, – казав він, – спілкуючись із справжніми обраними, стають дуже вправними імітаторами обраності. Їм вже не місце серед отари. Але ж ніхто не має наміру приймати їх в істинні спільноти. От і придумали для них Орден Гойдалки. Вони проходять від «М» або «Т» до «С» й там проголошують себе воїнами».

«Я хотіла би прочитати цю книгу».

«Прийде час – і ти її прочитаєш. Від першої до останньої сторінки. Спаситель Саошиант з тобою, Пеліко», – комбінезон матері немов огортається оманною запоною.

«Приходь ще», – просить її Пела.

Але матір не відповідає. Туман густішає, огортаючи Пелу зусібіч. Вона чує дивні клацаючі звуки, немов у тумані ворухнуться гігантські комахи. Їй стає лячно, і вона просинається.

Крізь жалюзі пробиваються ранкові промені Мійтри. Дівчина обережно звільняє своє стегно від руки сплячої Ясмін і повертається на правий бік.

Четвертого марця відроджений космодром Телон прийняв перший орбітальний «човник». Чорний і барилистий, він раптово випірнув зі скупчення низьких сіро-бузкових хмар, похитав кущими крилами, ніби примірюючись до запропонованої поверхні, випустив шасі й важко торкнувся

синьо-білої посадкової смуги. Здалеку він був подібним на жирну муху, що біжить гладенькою поверхнею стола. Вишикувані на транспортній платформі команди допоміжних частин Одинадцятого флоту спостерігали, як «човник» наближається до арок вантажних кранів, як розвертається і гальмує, напинаючи тартанові стрічки механічних уловлювачів.

Нарешті «човник» завмер під крайньою з арок. Величезний, здатний доправити на орбіту сотні тонн вантажу, він тепер зовсім не надавався до порівняння з мухою. Командувач флоту, що прибув на свято урочистого відкриття Телона, піднявся зі всім своїм почтом на крило «човника», ще тепле від стратосферної плазми, і звернувся до тих, хто у найкоротший строк відновив космічну гавань.

Його напутнє слово було коротким, як і личить справжній військовій промові. Він, від імені імператора Еарлана Третього та уряду Зоряної Імперії, подякував допоміжним частинам за добре виконану роботу й повідомив, що всі офіцери, бійці і курсанти, незалежно від їхніх посад і звань, отримають грошове заохочення. Після того як командувач зійшов з крила і прокрокував повз шеренги бійців, старші офіцери команд оголосили списки нагороджених. Серед них були й прізвища бійців «восьмої монтажної». Флаг-марінер Ясмін Бехеште отримала чергове звання майстер-марінера і почесну відзнаку авреліанського уряду, Йуна підвищили до скуадрон-асистента, а інженер-курсанта Пелу Махоніко нагородили нагрудним знаком «оператор-монтажник першої

категорії» та додатковою премією у сто імперських фунтів.

Отримуючи від адмірала сріблястий значок та преміальний талон, Пела перехопила погляд Оси, яка цього дня залишилась без персональної нагороди. В цьому погляді срібилась чистісінька ненависть.

Коли курсанти сідали в автобуси, Оса опинилась поряд з Пелою. – Бачу, що твоя тіронійка вміє дякувати, – просичала білявка. – Але запам'ятай, Пем, такими ляльками, як ти, недовго граються, а потім їх викидують на смітник.

– Про смітники тобі видніше, – кинула через плече Пела й застрибнула до автобуса. Оса лишалась в минулому. Пелу Махоніко чекало нове життя, запорука якого сяяла над кишенькою її комбінезону. Ясмін ще до урочистостей устигла повідомити їй, що командувач видав наказ, згідно з яким усіх тих курсантів, котрі отримали кваліфікаційний рівень оператора першої категорії, автоматично зараховували ординарними марінерами до штатного списку сорок шостого будівельного батальйону четвертої бригади допоміжних частин Одинадцятого флоту.

ОДИНАДЦЯТИЙ ФЛОТ

Витяг з історичного довідника для курсантів підготовчих курсів пілотських шкіл Зоряного Флоту

Одинадцятий флот став останнім великим з'єднанням Зоряного Флоту, котре було створене за особистим наказом Сіорана Великого. Видатний монарх також власноручно затвердив емблему нового імперського флоту – стилізоване зображення червоно-золотої комети, оточене одинадцятьма срібними чотирипроменевими зірками на чорному тлі. Основою нового флоту стала 5-та Окрема військово-дослідницька ескадра віце-адмірала Влада Урмінаса, яка проводила зондувальні та картографічні операції в напрямку Списа Арімана²⁴. Завданням флоту Сіоран визначив підтримання та забезпечення колонізації перспективного Сектора Кита. Базовою планетою колонізації монарх призначив Піфію.

Першим командувачем новоствореного Одинадцятого флоту став третій син Сіорана принц Арвас Еарлан, оточення якого складали

---

²⁴ *Спис Арімана* – скупчення пилових і газових хмар у районі утворення молодих зірок у сузір'ї Оріона.

командири розвідувальних та дослідницьких ескадр, герої підкорення далеких планет Поясу Гулда. Ці молоді та амбітні адмірали, серед яких було багато представників аристократичних родин Землі, Аврелії і Альфи Альфи, перебували у конфлікті з ультраконсервативними жрицями Планети Жінок, котрі послідовно, протягом усіх століть Ери Відновлення, виступали проти нестримного розширення ареалу галактичної колонізації. У династійних суперечках середини третього століття ЕВ жриці завжди ставали на бік найстаршого сина Сіорана Великого, його законного спадкоємця – кронпринца Мартіна, який був одружений на високородній піфійці Ласармі (доньці верховної жриці Кармавадіти і матері майбутнього імператора Сіорана II).

6 грудня 241 року ЕВ, коли сагунтські медики констатували початок невідвратної руйнації мозку Сіорана Великого, кронпринц Мартін перебував на поверхні Піфії (на військовій базі Вінбад, де піфійки якраз випробовували експериментальні торсіонні двигуни для десантних дискоїдів). Тодішній флагман Одинадцятого флоту «Вега» (індекс А09, 233 року побудови), на борту якого перебував Арвас Еарлан, знаходився у тій самій галактичній локації – на орбіті Планети Жінок. Отримавши повідомлення про смерть батька, Арвас Еарлан заборонив своїм офіцерам присягати Мартіну, хоча Сенат і більшість із десяти флотів присягнули кронпринцу і фактично (ще до клінічної смерті батька) він став сувереном Зоряної

Імперії. На раді адміралів Одинадцятого флоту 10 грудня 241 року було вирішено ігнорувати цю обставину. Адмірали на чолі з Урмінасом присягнули підтримати тронні прагнення Еарлана і знищити законного монарха. 11 грудня, через чотири години після офіційного проголошення Сіорана Великого мертвим, з «Веги» по випробувальному полігону бази Вінбад було нанесено променевого удару. Мартіна, який щойно (у приміщенні місцевого офіцерського клубу) пройшов через ритуал «малої коронації», було вбито разом із імператрицею Ласармою, канцлером й кількома верховними жрицями Піфії, які приймали участь у ритуалі. Адмірали Одинадцятого флоту проголосили новим сувереном Імперії Еарлана I, що спричинилось до громадянської війни.

У перших битвах укомплектовані досвідченими екіпажами рейдери Одинадцятого флоту мали перевагу над роз'єднаними ескадрами супротивників. Тим більше що орбітальна блокада Піфії нейтралізувала один з головних оплотів опонентів Еарлана. Одруження імператора на альфійській баронесі з аристократичного Дому делла Варда додало йому союзників. В октобрії 242 року земний Конгрес визнав Еарлана I законним імператором. Канцлером Імперії став великий адмірал Влад Урмінас. Крейсери Одинадцятого флоту домінували в локаціях Випереджаючих планет.

Але вже на початку 243 року ситуація змінилась. Під впливом законспірованого впливового Ордену

Стражів фінансово-промислові клани Альфи Альфи і контрольований ними П'ятий флот перейшли на бік марсіанських інсургентів і визнали законним імператором Сіорана II, сина Мартіна. До бунтівників приєдналась колонія Марсу Арпикран. Альфійські прибічники Еарлана з числа аристократів зазнали жорстоких репресій, родичі імператриці були страчені. Спроба адмірала Урмінаса придушити повстання бомбардуванням альфійських космодромів і промислових об'єктів не мала успіху. Альфійці виявились підготовленими до атаки, а серед офіцерів Одинадцятого флоту були агенти піфійок і Стражів, які у вирішальну мить вивели з ладу два ударні крейсери. Ослаблена зрадниками ескадра Урмінаса в боях з орбітальними фортецями Альфи зазнала критичних втрат. Канцлер разом зі штабом загинули в рятувальній капсулі при спробі евакуюватись з пошкодженого флагманського зорельоту. Його наступник Моріс делла Варда змушений був відвести бойові кораблі від Альфи.

Перша поразка не вплинула на рішучість Еарлана I покарати бунтівні світи. До системи Альдебарана імператор стягнув нові ескадри крейсерів і рейдерів. Людство готувалось до чергової кровопролитної міжзоряної війни, але історія обрала іншу стежку виповнення часів. Узурпатор Еарлан I раптово помер, як і багато з тих політичних та військових діячів в імперській історії, що насмілювались протидіяти піфійським жрицям та таємним орденам.[...]

За часи правління нащадків Мартіна Одинадцятим

флот перетворили на другорядне військове з'єднання. За доби Еарлана II флот виконував функцію охорони Лімеса Кита та піфійських орбітальних заводів, на яких імператор будував лінкори і крейсери для Армади Реставрації. У війнах Смутної доби ескадри флоту та його окремі бойові одиниці воювали за різні інтереси. У боях проти Федерації Ноли зі складу кораблів першої лінії Одинадцятого флоту приймав участь лише гіперкрейсер I класу «Аякс» (індекс A17, 324 року побудови), на якому певний час перебувала високородна піфійка Дійя та підпорядкована їй група жриць-телепаток. Деякі історики стверджують, що саме завдяки «загону Преподобної Дійї» адмірал Шелтон врешті-решт отримав перемогу над флотом Федерації.

У цілому ж Одинадцятий флот залишався на узбіччі військової модернізації аж до того часу, доки Туре Шактірі II не розпочав багатолітню «м'яку» блокаду Піфії, ведення якої було доручене двом ескадрам Одинадцятого. Флот доукомплектували сучасними рейдерами і важкими безпілотними крейсерами, його навчальні бази та офіцерські кампуси отримали елітний статус та відповідне фінансування. Флагманом флоту став один із найпотужніших військових кораблів Імперії гіперкрейсер I класу «Вікрант» (індекс A54, 399 року побудови). На початку п'ятого століття ЕВ бойова готовність флоту складала 86%, що було третім показником після Першого і П'ятнадцятого флотів. Після відсторонення Дому Ойзеле від влади Еарлан III зняв блокаду Піфії й передислокував

основні сили флоту з лімеса Кита до орбітальних портів Аврелії. У лютому 417 року Імперська Рада своєю секретною постановою визначила новою зоною компетенції Одинадцятого флоту Сектор Ерідана, а базовою планетою – Сельву.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.